

ХРОНИКИТЕ БЪЛГАРСКИ

An elderly man with a long, flowing white beard and hair is seated at a wooden desk in a dimly lit library. He is wearing a light-colored long-sleeved shirt under a dark vest. He is focused on writing in an open book with a quill pen. To his right, a single lit candle in a brass holder provides the primary light source, casting a warm glow on his face and the desk. The desk is cluttered with various items, including a small red apple, a glass inkwell, and several other books. In the background, tall wooden bookshelves filled with numerous books are visible, creating a sense of a vast collection of knowledge. The overall atmosphere is one of quiet concentration and historical scholarship.

ЯСЕН ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

ХРОНИКИ НА ПРЕХОДА	5
В ЕДНО СЕПАРЕ...	5
НИЧИЯ ЗЕМЯ	6
ПЛАЧ ЗА БЪЛГАРИЯ...	7
МИТ ОТ СТАРИ ВРЕМЕНА	9
СЪЛЗИТЕ ТИ, БЪЛГАРИЙО!	11
ОТ ДВЕ БЪЛГАРИИ...	13
СТРАНАТА, В КОЯТО...	15
ПЕТИЯТ ПОДВИГ НА ХЕРАКЪЛ	17
ЗЕМЯ КАТО ЕДНА ЧОВЕШКА ДЛАН	19
ЗАЩО, РОДИНО?	20
ДИАГНОЗА НА ПРЕХОДА	21
ХРОНИКИ НА ИЗБОРИТЕ	22
КОЛКО СТРУВА МОЯТ ГЛАС?	22
МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА	24
БЕЗ МЕНЕ! БАСТА!	25
ПРЕДИЗБОРНА ПЛАТФОРМА	26
МОЯТ ГЛАС	27
ЛИКУЙ, НАРОДЕ!	28
СКРИЙ, БЪЛГАРИЙО, БЕЛИЯ КОН!	29
ПИЙ ЕДНО КАФЕ ПРЕД ПАРЛАМЕНТА	31
ИЗПОВЕД НА ЕДНО ПАВЕ	32
В МОЯ ДЕН ЗА РАЗМИСЪЛ!	34
ТОЙ СЕ ВЪРНА!	35
СЪНЯТ НА НАВУХОДОНОСОСОР	36
СЛАВЕЙКОВИ НЕВОЛИ	37
ДРАМАТА, ЕДНА И СЪЩА...	38
ХРОНИКИ НА ПРАЗНИЦИТЕ	40
НАРОДЕ МОЙ!	40
В ГЛУХИТЕ УШИ НАДУЙ СИРЕНИ!	41
ПАИСИЙЕ!	43
ПРОТОКОЛНО ЗА ТРЕТИ МАРТ	45
ТВЪРДИНАТА БЪЛГАРСКА	46
ПРАЗНИКЪТ НА СВОБОДАТА!	47
СЪХРАНЕНИ В ПОЧИТТА!	48
КЪСОТО СЪЕДИНЕНИЕ	49
МЪРТВЕШКИЯТ СЪН Е СЪДБА	50
В ДВАНАЙСЕТ БЕЗ ПЕТ	51
НОВОГОДИШЕН ДАР	53

ХРОНИКИ НА ПАДЕНИЕТО	54
КЛЕТВАТА НА МЪДРЕЦА.....	54
РАЗГОВОР С МАЙСТОР МАНОЛ	56
ХЛЕБЕ НАШ, НАСЪЩЕН!	58
ВЪЗХОДЪТ НА ПАДЕНИЕТО	59
О, БОЖЕ! КРАЯТ ИДЕ ЛИ?	61
КЪМ НАРОДНАТА СЪВЕСТ	62
БАТЕ, НЕ ТЕ ИСКАМ!.....	63
АБСУРДИСТАН	65
ЦАРЯТ Е ГОЛ	66
ЗОНАТА НА ЗДРАЧА.....	68
РАЗГОВОР С КАЛИГРАФ	70
ТУМОРЪТ НА ВЛАСТТА	72
ЧЕТИВО ЗА СИЛОВ МИНИСТЪР	74
ВИНОВНИТЕ НЯМАТ ВИНА.....	75
ЕДНА ПРИСЪДА, ОЩЕ НЕИЗРЕЧЕНА	77
ПРИЗРАК БАЛКАНСКИ.....	78
ТЪЙ РЕЧЕ ТОЙ!	80
ПАЗИ БОЖЕ СЛЯПО ДА ПРОГЛЕДА!	82
РАЗБИТО СЪРЦЕ.....	83
ПАМЕТТА МИ ТЕ ОТХВЪРЛЯ!.....	84
ОТПИСВАЙ МЕ, НАВУХОДОНОСОРЕ!	85
ВЛАСТТА КАТО ДОРИАН ГРЕЙ.....	87
НЕ ВИ ПРИЗНАВАМ!	88
ПОХВАЛНО СЛОВО ЗА НУЛАТА	89
КЪМ ИДОЛА НОВОБЪЛГАРСКИ!	90
ТЪЖНО-ЕМИГРАНТСКО	91
ТИКВЕНО ВРЕМЕ	92
ДОДЕЯ МИ!	93
САМУИЛЕ!	94
СТРАСТИТЕ БЪЛГАРСКИ	95
АКТУАЛНО И БЪЛГАРСКО.....	96
ОСКВЕРНЕНАТА ТЕМИДА.....	97
ХЛЯБЪТ НА ПРАВДАТА.....	98
ХРОНИКИ НА МИЗЕРИЯТА	99
ЗАМРЪЗНАЛА КОРИЧКА	99
ДЯДО ЙОЦО ОТКАЗА ДА ГЛЕДА	101
ДАНЪК ЖАЛЪК ЧОВЕШКИ ЖИВОТ!	103
АРИЯ ОТ ЛУЧАНО	105
ТЕРМИНАЛ 2	106
“ЖИВА ДА НЕ БЯХ...”	108

ЧЕТИВО ЗА МИНИСТЪР	109
ГОРЧИВ ПЕЛИН	111
БЕДНОСТ НЯМА НАРОДА ДА СКЪРШИ!	113
НЕПРОСТИМ	115
ЗАСПАЛО БОЖЕСТВО	116
ХАРИЗМАТА	117
ПОЖАРИТЕ НА НИЩЕТАТА	118
УТЕХА НА ЖЕНСКИЯ ПАЗАР	120
ЛАЗАРЕ, ИЗЛЕЗ!	121
В ЕДНА СЪБОРЕНА КОШАРА.....	122
ХРОНИКИ ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ	124
СЪБУДЕН ЗАВЕТ	124
ПОСВЕТЕНО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ!	126
РОБСКО	127
РАЗГОВОР С ЛЕВСКИ	128
АПОСТОЛЕ!	129
ТЕФТЕРЧЕТО НА АПОСТОЛА	130
БЕЗПОЩАДНО.....	131
НА ТАЗИ ДАТА...	132
КЪМ ПОТОМЦИТЕ НА ЛЕВСКИ	133
ДУМИ КЪМ ЛЕВСКИ!	134
ПРЕД ОЛТАРА НА СВОБОДАТА!	135
ЛЪВ ЗА ПОЕТИ	136
ХРОНИКИ, ВДЪХНОВЕНИ ОТ ВЕЛИКИ ПОЕТИ.....	137
ПЛАЧЪТ НА СМИРНАТА	137
ВОТ НА НЕДОВЕРИЕ	139
МОЯ БЯЛА ПРОЛЕТ!.....	140
ПЕСЕН ЗА ЧОВЕКА.....	141
ТРИСТИШИЕ ЗА ВАПЦАРОВ	143
РАЗГОВОР СЪС СМИРНЕНСКИ.....	144

ХРОНИКИ НА ПРЕХОДА

В ЕДНО СЕПАРЕ...

(разговор с българската демокрация)

Госпожо! Аз не станах експонат
от вашата колекция съдбовна.
Отдръпнах се нарочно, на инат.
Стерилен в самотата си мисловна.

Простете! Питието не изпих,
и гърлото конякът ми задави.
За вас навярно бях прочетен стих
и песен със заучени октави.

Не крия, че раздавам се навред.
Протягам длан. И който иска - взима.
Четат ме. Но оставам непревзет.
И нямат ме, макар и да ме има.

Нима докоснал лунните лъчи
човекът притежава и луната?
Далечен съм, госпожо! Не личи.
Но става все така със светлината...

Затворена - тя просто ще умре.
В колекция лъчи не се събират.
Това е трудно да се разбере,
но искат ли - сърцата го разбират.

Не се цупете с поглед изумен.
Сега си тръгвам. Музата ме чака.
И нека дълг натегне върху мен -
платете, много моля ви, коняка...

НИЧИЯ ЗЕМЯ

Аз не съм те сънувал обрулена
и с прекършени клони по здрач.
Ориста ти не виждах забулена
от вдовишка забрадка и плач.

Не мечтах да те имам разкъсвана
в дълголетна и страшна печал.
Имах вяра - да бъдеш възкръсвана.
Съхраних те в красив идеал.

Ти изчезна, подобно видение.
И сърцето ми в скръб потоци.
Уродливо и зло поколение
всички извори в тебе изпи.

Твоята истинност - огън опари я.
В бъднините ти - пустош кълне.
Беше моята дивна България.
Беше мъничко моя поне.

Днес те имат престъпни величия.
И кърмилница тяхна си ти.
Но за други отдавна си ничия.
Храм, залостил прозорци, врати...

Аз не съм те сънувал обречена.
Мила родино, рай за едни...
Днес си просто надежда отсечена.
Тъмна бездна край черни стени.

ПЛАЧ ЗА БЪЛГАРИЯ

От тебе нищо не зависи -
ни дом, ни светли съдбини.
Беднякът тъжно е орисан
да слуша кухо как звъни.

Да гледа празното, че смазва
и скъпото до гняв гнети.
А някой гордо да разказва
че чест и слава си ни ти.

Каква ти чест? Каква ти слава,
щом пропаст страшна ни тежи?
Уж всички сме в една държава,
но някой повечко държи...

Живеем в обща бащиния
с един... на стадото баща,
но неговата управля
не ща, Българийо! Не ща!!!

И някога, когато легна
в пръстта по гръб или корем,
сълза за тебе ще ме жегне,
че бе, родино, мой ярем.

Че бе ми иго сред пустиня.
Надежда в храм без светлина.
И в теб, похулена светиньо,
царете нямаха вина...

Твориха черни летописи,
прогизнали в бедняшка кръв.
А в герба - горд и независим
все тъй назад препуска лъв.

Да спомня подвизи предишни,
завети, клетви и мечти...

А клетниците, днес излишни,
с какво ли ще запомниш ти?

МИТ ОТ СТАРИ ВРЕМЕНА

В една нещастна, мижава държавица,
със плебеи, съсипани от скръб,
живеел цар, подобен на пиявица,
върз техния, подут от рани гръб.

От сутрин чак до вечер в кръвопочене -
така се нижел царският живот.
Превърнал си покоите на кочина
и там играел покер и белот.

Залагал все на едро сред играчите.
На вързано играел - с литри кръв.
Край него лешояди алчно грачели,
но той ги биел и излизал пръв.

Останал царят сам. Без конкуренция.
Дори надписал златния си трон:
“Каквото бил е Данте за Флоренция
и Шекспир за мъгливия Албион,

това съм аз сред първите!” “Наздравица!
От кръв червена имам ръст висок!
Наричат ме безумните пиявица,
а мен ми подобава да съм бог.

Но как попаднах на народ с анемия,
че бледи, гладни - гледат ме безчет?
И казват за властта ми днес: Не щеме я!
Безкръвни как да кретаме напред?

На мен ли подобава гневно питане
от хорица със лош хемоглобин?
Не сте ли от харизмата заситени
на вашия върховен властелин?

Живейте с вяра! С дух от идеалите!
Духът не ще ни стока, ни пари!
В покорство си налягайте парцалите,
че царят знае как да ви смири...”

В една нещастна, мижава държавица,
останал мит от стари времена,
за алчен цар, подобен на пиявица,
що пил кръвта на робски племена.

Но пръснал се накрая, от гноясване.
Кръвта изтекла - същият тъмен вир.
И бурени-съсиреци пораснали
да спомнят кръволока по-подир.

СЪЛЗИТЕ ТИ, БЪЛГАРИЙО!

Българийо! Сълзите ти изплакани
на стихове превърнах. И горях.
В копнеж по съдбините недочакани
поне една утеха да ти бях...

Преминах през надеждите съборени,
и прах и пепел в дланите си втрих.
Потърсих вяра в извори и корени
и болката ти сам стократно пих.

Болеше ме за твоите пропъдени,
угаснали без памет и следи.
Страдалци, на мизерия осъдени,
с премазани от мъката гърди.

Самотни старци, куцащи с бастуните.
Старици с поглед див и изтерзан.
И цигани, сънуващи в катуните
калая от последния казан.

Те бяха също твоята история,
която летопис не приюти.
Ненужни съчки в суха територия,
щом всяка от агония пращи.

Стихия в гласове, мечти и пориви,
потънали сред сенките отвъд,
и не съдби, но куп иглички борови,
които в дим лютив ще изгорят.

А някъде, безименно отричани,
души да помнят страшния си ад,
че българи сред тебе са наричани
от село в село, и от град до град.

С един човек - ковчегът е трагедия,
а с многото - статистика без храм.
И ти не виждай в мене черногледия,
но истинският, бил до болка прям.

“Потомци, вий напразно ще се ровите...”
- така един Поет те освети.
Но в бъдното останаха отровите
на нашите несбъднати мечти.

И може би с това умира клетият,
че щастието друг ще осени,
при все, че след тринадесет столетия
ти още чакаш светли бъднини.

ОТ ДВЕ БЪЛГАРИИ...

От две Българи - едната е излишна,
като отдавна втръснало менте.
Не ще перото в стих да я опише.
Да я възхвали - вярата не ще.

Че тя е рай за куп богоизбрани,
(под маските си - черни сатани),
които ръсят сол в открити рани
и крият лик зад мраморни стени.

От две Българи - едната е трапезна,
отрупана с блага за векове,
а в другата - душите тънат в бездна
с нечути от оскъдност гласове.

И няма мост от Святост до поквара.
Немилост не докосва милостта.
За гнусния - лъжата е олтарът.
За алчния - копнежът е властта.

От две Българи - едната е палачът,
готов сърцата в миг да посече.
Статистика са бедните. Не значат,
дори кръвта им в ров да изтече.

Къртица с прилеп, червей с лешояда,
царуват в политически вертеп.
И пишат имената си в плеяда
от черни тръни в прогоряла степ.

От две Българи - едната е лъстива.
Продажна проститутка с евтин крем.
Разкращена. Насам-натам отива.
Уж източна, но в западен тандем.

Търговецът - на дребно я продава
и спекулантът - с кризи я мори.
А Плевелът расте и избуява,
невярващ на любов, а на пари.

От две Бългarii - едната спомня ада,
а другата - измисления рай.
Къде душите български пропадат -
това едва отвъд ще се узнай.

Но в моята тъй мъничка вселена
България е винаги една -
великомъченица, окрилена,
да плаща скръб за Дух и Светлина.

СТРАНАТА, В КОЯТО...

Страната, в която парата диктува
и светската власт е с цена.
Страната, в която Доброто не струва,
щом има за бог Сатана.

Страната, в която пращят силикони
и хора умират от студ.
Страната, в която престъпват закони,
а банки достигат банкрут.

Страната, в която виновници няма
и бясно препускат цени.
Страната, в която търговците в Храма
пред Бога извършват злини.

Страната, в която се “сеят картофи”,
и “мажат филии със мас”.
Страната, в която са празните строфи,
които се слушат в захлас.

Страната, в която страхът е юздата,
а в мрака диктува рушвет.
Страната, в която замитат следата,
и правят народа си клет.

Страната, в която царува прокоба,
когато на герба е лъв.
Страната, която е грешка и проба,
а фактът мирише на блъф.

Страната, в която сме живи-умрели.
Немили, недраги дори.
Страната, в която избухват шрапнели
и влак като факла гори.

Страната, в която разкъсват те псета,
и с пачки бандитът върви.

Страната, в която гърми пистолетът,
а жертвата лошо кърви.

Страната, в която ограбват старица
и учен пребиват с тръба.

Страната, която ни беше светица,
сега ни е плач, и съдба...

ПЕТИЯТ ПОДВИГ НА ХЕРАКЪЛ

Българийо, аз чаках, недочакал,
да може чудо да те промени.
Титан да би горкото ни изплакал
със всичките му грешки и вини.

Да би видял те някак си отгоре,
сърцето му ще тръпне от печал -
затлачена със хиляди обори,
зловонни от фекалии и кал.

Царува власт. А после си отива,
натрупала престъпната си смрад.
Пристига друга. Гнусното прикрива
със лозунги на празничен парад.

А след това - мърсейки управлява.
И цвъканото става планини.
От гадости духът се задушава,
разчоплиш ли - навсякъде вони.

Фекалии от алчност и поквара.
Зловоние от подкупи без срам.
Едни и същи врътки на кантара
и черни грехове на килограм.

Безвремие в кошмара бездуховен.
Кючеци, мутри, чалга, силикон.
И въздух, с отчаяние отровен,
в държава без морал, и без закон.

Родино моя! В стих съм те изплакал.
С оборите си Авгий те мори.
Роди поне веднъж един Херакъл
и петият му подвиг възцари.

Река Алфей за миг да се отприщи
и всичкото ни зло да съкруши.
Безумия и подлост да разнищи.
Корупция и рекет да руши.

Не в гръцки мит, но в истинска задруга
да би се включил българският род -
Българийо, не бих сменил те с друга,
щом в теб намеря смисъл и живот.

ЗЕМЯ КАТО ЕДНА ЧОВЕШКА ДЛАН

Земя, като една човешка длан,
напомняща за шепа на старица.
Гневът ти заприлича на вулкан,
изригнал от сълзите на зеница.

Че кой до днес духа ти не стъжни
с грабителство, каквото му приляга?
Нарочиха с най-грешните везни
за злия - рай, за свестния - тояга.

И не една надежда потъмня
под кръстове от минала забрава.
Глупакът на кресло не поумня,
а мъдрият ума си не продава.

През врявата на лъст и суета
не се дочу протестът на човека,
че твоите несбъднати лета
зложиха в безумна ипотека.

Да съхне всичко - в дългове, щети,
а с извора ти - чужд да се опива.
Тълпите да живеят от мечти,
в които ти си толкова красива.

Земя, като една човешка длан!
Стани пестник! На алчните - присъда!
Оставам в теб с живот неизживян,
готов да оцелея... И пребъда!

ЗАЩО, РОДИНО?

Защо ми е родината плашило,
а младите си търсят терминал?
Остана ли им нещо драго, мило
или едната емигрантска жал?

Престъпният царува със години,
а честният в мизерия е скот.
Живурка... Ден да дойде, друг да мине
от вече потъмнелия живот.

Защо ми е родината излишна,
щом с песни ме е кърмила безчет?
И мъката си как да я опиша,
когато съм в бунището поет?

Не свестните с пера и идеали
я водиха към светлия ѝ храм,
но зли търбуси - алчни и преяли,
до кокал я огризаха без срам.

Защо ми е родината тъжовна?
Съборена ограда. Кух хамбар.
Кой днес я мами с помисъл лъжовна,
решил отново да ѝ бъде цар?

В безпътица човешка - магистрали.
И цветни ленти. Като за ковчег.
А българите - кучета ги яли.
Нине и присно! И дори вовек!

Защо ми е родината злочеста?
Изплаках я в мастило и сълзи.
А болката ми вече е невеста,
която в поругание пълзи...

ДИАГНОЗА НА ПРЕХОДА

Сърцата взират се в това,
което ги убива властно.
И няма лъч от синева
във битието им ужасно.

Глупците в ямата - безчет,
а вождът им - с осанка тлъста.
Но той за тях е прав и свет,
като Спасителя на Кръста.

Покланят му се - нощ и ден,
досущ светия на икона.
Че той телец е угоен
и самодържец на Мамона.

Жадуват само с капка лой
поне веднъж да ги помаже...
Да бъде техният герой,
и зов, и път, и господ даже...

Не питайте дали горчи
в душата ми от тази драма.
Човек с отворени очи
не може да попадне в яма.

Но червеят обича кал,
и пръст в безумните да рови.
За тях сълза не бих пролял,
щом винаги ще лея нови...

Без Вяра, Кръст и синева...
Без Слово, чисто и прекрасно...
Сърцата взират се в това,
което ги убива властно...

ХРОНИКИ НА ИЗБОРИТЕ

КОЛКО СТРУВА МОЯТ ГЛАС?

Колко струва моят глас, родино?
Как се плаща искреният дъх?
С топла скара или чаша вино?
Или с гибел на чутовен връх?

Колко струва съвестта едничка?
Може би е сметката за ток...
Или пък е вяра, като птичка
в полет към небе, олтар и Бог.

Колко струват жертвите, с които
плащаме за тъжните си дни,
а пък ти отказваш упорито
да откриеш светли бъднини?

Как се отброяват безпристрастно
гласове на гарги и орли?
Грозното е равно на прекрасно.
Злобите - на сребърни стрели.

Колко струва моят глас, държаво?
Как до точност ти го изброи?
В партии - отдясно, и отляво...
В митинги, платформи и бои...

Може би реши да ме търгуваш.
Бройка в политическия храм.
Някой да ме пита: Колко струваш?
Казвай си цената - да ти дам...

А цената, някога платена,
никой днес не ще да заплати.
Беше ти, Българийо, свещена.
Свят олтар за кости и мечти.

Колко струва твоята отплата?
Галъп да попитам... но мълчи.
Може би република си свята
само през апостолски очи.

МЪЛЧАНИЕТО НА АГНЕТАТА

От плакати ни гледа върховният гуру -
този племенно-жертвен тотем.
Той ни кани: “Хукнете до кварталната урна!
Подпишете завета с калем.

И бъдете в едничката правда съгласни,
че съм вашият номер едно!
Вий сте стадо овце - до смъртта тревопасни!
Милостив - ще ви давам сено.

И през месец и два ще ви стрижа до голо.
Страховете до грам ще доя.
Ще ви гледам отгоре, че сте някъде долу -
и печалбите - сит ще броя.

Остарявайте кротко по поля и ливади!
Аз младея за всеки от вас!
Боговете са живи и винаги млади!
Еликсирът им казва се “власт”!

И не блейте, когато всяко руно кървяса,
а вълкът е честит и богат!
Но спомнете си урната, дългата маса -
с оня подпис, числа и печат.

Как завет се отрича, щом гласуван е с вяра?
Завещахте ми всичко, нали?
Кой каквото дробил е - го превръща в попара,
и я сърба, дори да боли!

Аз ви любих заветно! Както вам се полага!
Бях ви пастир в законния срок!
И готов съм отново с тази дълга тояга
да ви бъда и господ, и бог!”

БЕЗ МЕНЕ! БАСТА!

Не искам политик - природно бедствие,
за кокала отново да ламти,
и да чете предизборно приветствие,
в което мед със масълце шурти.

Ръце да кърши, чист пред простолудие,
безгрешен като ангел може би,
поискал да му хванат вяра лудите,
които сам с мизерия преби.

Не ща да бъда сред овцете стригани,
готови още да му бляят: Бееее!
Един мандат за грабенето стига ми
от “слънцето” на нашето небе.

Че след подобно слънчево изгаряне
в мехури се събира люта скръб,
а той ламти за ново договаряне
с юнашки подпис върху моя гръб.

Отново да си дрънка: “Гарантирано...”
Да пуска в новините лаф след лаф.
А стадото - безжалостно обирано,
на кредит да задържа своя гняв.

Без мене! Баста! Не излизат сметките!
Гладът не се засища от лъжа!
Освен праха, полепнал на подметките,
на тази власт аз друго не дължа...

ПРЕДИЗБОРНА ПЛАТФОРМА

Простете, че след цял един мандат,
доведох ви до просешка тояга.
Аз мога да съм само депутат,
защото тази служба ми приляга!

Допадат ми луксозните коли
и в “Радисън” уискито да пия.
За бедните най-много ме боли,
но болката стоически я крия!

За мене парламентът е морал.
Закони да кова. Да побелея.
Живота си за благо отдал -
и аз от него някак да се сгрея.

Да ходя, тук и там. С имунитет.
В народни възжеления. Човечен.
От залата - в поредния банкет,
с “Армани” непринудено облечен.

На хиляди да бъда светъл глас.
Присъствие, доверие и воля.
Пристигне ли предизборният час -
избирайте ме! Много ви се моля!

За мене са държавните дела!
Един живот свещен - за политика!
Че болката от вашите тегла
най-искрено сърби ме по езика!

И щом завърша новия мандат
пред вас, народе, сит ще коленича.
Аз мога да съм само депутат!
Отива ми! И много ми прилича!

МОЯТ ГЛАС

Гласът си за лъжа не бих продал.
Духът ми само Святото жадува.
И няма под небето земен дял,
за който капка вяра да си струва.

Не ме възторгва алчен властелин.
Властта му намирисва на клоака.
А мъката е кацата с пелин,
която пия, стенейки от мрака.

Безумец как юздите да държи
или пък да ме мами, че живея?
Не свършиха ли плитките лъжи
на неговата гнусна логорея?

Във дребния му, жалък маскарад,
душата ми отказва да наднича.
Не ще му марширувам на парад,
където робът гръмко го обича.

Отдавна го загробих. Под честта.
И в мислите ми няма да го има.
Царувай, шуте! Сладка е властта!
Дори я сподели със двама-трима!

Отказвам да живея в твоя свят,
тъй както Святост гнусното презира!
За твоя рай аз плащам с моя ад,
и с думите на гневната си лира.

Гласът си за лъжа не бих продал,
че той е честност, искреност, светиня!
А изборът на лепкавата кал
превръща се в тресавище от тиня...

ЛИКУЙ, НАРОДЕ!

Ликуй народе! Ганьо пак е твой!
Уцели си съдбата безпогрешно.
И утре, щом от глад надигнеш вой,
спомни си за падението днешно.

За факлите, с които се стопи
последната искрица, че си верен.
За скота, който иска да търпи
най-скверните дела в живота черен.

За хитрия и мазен политик,
готов на килограм да те купува.
За болката от искрения вик,
която даже пукнат грош не струва.

За пълния от птици терминал,
които ще отлитат надалече.
За мъката и страшната печал,
които някой “земен рай” нарече.

За мутрите, с които ще блести
едничкият ти образ за години.
За гнусното, което ще лъсти,
потъпкало завети и светини.

Ликуй народе! Ганьо пак е твой!
Дори Алеко в гроба да извика.
Дари му ти съдбата си, без бой,
щом твоят лик намери си прилика...

СКРИЙ, БЪЛГАРИЙО, БЕЛИЯ КОН!

Ще го върнеш ли с белия кон
оня, който пропадна безславен?
Да ти бъде морал и закон,
сред великите - пръв богоравен...

Кралят слънце със гръмкото “аз”,
саморъчно строящ магистрали...
Суперменът, облечен със власт,
покрай свита безбожно преяли...

Има мъдрост - от трън, та на глог!
Преоблякъл се, казват, Илия!
Не небесният светъл пророк,
но лукавите - тия, ония...

Царедворци със хитър мерак -
да разделят, и пак да владеят.
Който падне от власт - не е враг!
В тези другите - там е злодеят!

А народът - надъхван търчи,
щом му дърпат подмолно юздата.
Утре пак ще е с тъжни очи,
че го яхала тенис звездата...

Че я връща отново на трон
да си рита мачлета с години...
Скрий, Българияйо, белия кон!
С него честният трябва да мине!

Този, който зачита Завет,
и пред себе си слага народа!
Който мрази да взима рушвет
и от власт не печели изгода.

Който сам е готов да възпре
всеки дяволски план безсърдечен.
Смачкал стари и нови царе -
да е роб, на народа обречен...

ПИЙ ЕДНО КАФЕ ПРЕД ПАРЛАМЕНТА

Пий едно кафе пред парламента!
После там на воля изкрещи!
Сто до теб ще креснат на момента
и площадът шумен ще трещи...

Пий едно кафе пред парламента!
Тръпката е бунт и кофеин.
Вдигат недоволните процента.
В София подухва вятър син.

Пий едно кафе пред парламента!
Кучето с усмивка разходи!
Щом си впечатлил и президента
всеки ден в протестите бъди!

Пий едно кафе пред парламента!
Друг го плаща! Гълтай го на екс!
Скоро ще настъпи хепиенда -
с новичкия избран кодекс!

Пий едно кафе пред парламента!
Нес, еспreso, якобс, чаромат!
Може пък да видиш диригента,
който маха с пръчица отзад.

Пий едно кафе пред парламента!
Гражданската доблест покажи!
Заклейми лукавия с абсента,
който депутатите държи!

Пий едно кафе пред парламента!
Но помни, че идва ден и час -
първа, втора, трета или “N”-та
пак да си е дяволската власт...

ИЗПОВЕД НА ЕДНО ПАВЕ

Аз съм жълто софийско паве
и приличам на кюлче от злато.
Притесних се от куп страхове
в туй протестно танцуващо лято.

Че се случи със мен прецедент.
С остра кирка ликът ми пострада.
И след някакъв кратък момент
полетях към народната сграда.

Приземих се. Не пукнах глава.
Оцелях, че от пръст съм корава.
Но на ларгото тръгна мълва,
че с паветата почва разправа.

Милост имай, ядосан народ,
с вувузели, плакати, кафета...
Само щур, превъртял идиот,
би разкъртвал от лудост павета.

Утре пак ще е нужен площад.
Не на дупки, но цял и павиран.
Притъмнява човешкият яд,
ако бъде с разруха раздиран.

Нови избори някой зове.
Няма лошо. И нека ги има.
Но с едно полетяло паве
само злобата своето взима.

Че не помнят подобни съдби
най-великите земни площади,
преживели бунтовни борби,
и протести, и лумнали клади.

Парламентът закони кове,
а пък мене кове ме беднякът.
Аз съм жълто софийско паве
и не ставам за бой и атака.

В МОЯ ДЕН ЗА РАЗМИСЪЛ!

Сити властници! Вашата тиня
за надежда не бих пожелал!
Съвестта ми не е бюлетина,
та да драскам числа с химикал!

Не ми дава сърце да се втурна
след харизма от някой плакат.
Да залъжа годините в урна,
като бройка за нечий диктат.

Като утрешна тъжна прокоба,
че властта е поквара и зло,
а пък моята “грешка и проба”
ще е сблъсък на чук и стъкло.

Тази подлост не ще да извърша.
Доста лъга ме с вас паметта.
Лешоядът налита на мърша,
а къртицата рови в пръстта.

Демокрация! Пито-латено!
А от лихвите - остър бодеж!
Но дори да е тялото тленно -
аз не съм ви удобната леш.

Пред престола на чистата вяра
няма помен от вас, нито лъх.
А пък новите дрехи на “царя”
са с проядени дупки от плъх.

ТОЙ СЕ ВЪРНА!

Той се върна на белия кон
да събира възторзи и слава.
Позлатиха му гордия трон,
както само на цар подобава.

А вината? Каква ти вина?
Той е празник! Възход всенароден!
Че от него струи светлина
и ликът му е Богу угоден.

Ако в дело и път прегреши -
той по-прав е от всинца ни доле!
И теши ни властта му, теши,
даже в скръб да сме боси и голи...

Той се върна на белия кон!
О, блестете навред магистрали!
Че със вяра в асфалт и бетон
на света ние него сме дали!

Да ни води във вечен разцвет!
В Ханаан от цветущи бостани!
И народецът - тъжен и клет
род от весели тикви да стане!

СЪНЯТ НА НАВУХОДОНОСОР

(който чете, нека разбира)

Ако някой не разбира как светът крепи позора
нека случката си спомни със Навуходоносора.
Господ страшен сън му даде. Смут нападна властелина,
че в краката му желязо мъчно се понася с глина.

Тъй и днес властта Содомска със Египет в битка влиза.
Провокират се скандали. Кризата поражда криза...
Тъмни бесове вилнеят за ръждясала корона.
“Хайде, дяволе, кажи ни! Кой да бъде Фараона!”

И не виждат как отгоре Камък, не с ръка отсечен,
в пъкъл ще ги запокити с гняв велик и вековечен.
Че забравиха пред Бога как с положената клетва
в плевели се преродиха за една последна жетва.

СЛАВЕЙКОВИ НЕВОЛИ

“Орел и рак и щука,
не зная по каква сполука,
такваз им работа дошла
да теглят наедно кола...”
(Петко Р. Славейков, “Басня”)

Не иска вече никаква поука
народът ни - от кризи оскотял.
Избира си орел със рак и щука,
а после псува тъжния си хал.

Орелът нависоко се издига
и в мисъл за народа не тъжи.
Не е петел - нощес да кукурига,
но майстор на изкусните лъжи.

И ракът - уж напред решил да води,
но дърпа всяка плячка настрани.
Не го вълнуват хорските несгоди,
но някой по-голям да го цени.

А щуката - подмолна и лукава
наяве няма никой да съзре.
Владее тихо цялата държава,
умело скрита в тъмното море.

Така върви животът тук отколе -
със хитри щуки, раци и орли.
А нашенският дух - в измами болен,
Славейков няма как да изцели.

ДРАМАТА, ЕДНА И СЪЩА...

Народът тъне във несгоди
и оскотява – гол и бос,
когато зъл лъжец го води,
а не Спасителят Христос.

И драмата, една и съща,
ще се повтаря всеки път,
защото поглед не обръща
към Святото Небе светът.

Платформи, клетви и програми
изтичат в мръсния канал,
и никакви житейски драми
не се превръщат в идеал.

Престоли на земята дава
един отдавна паднал княз,
а той избира суха плява,
когато ѝ предложи власт.

И всяка лъскава корона
или жадувано кресло
се дават само със поклона
пред тъмното върховно Зло.

Не ще го земна твар пречупи,
не ще го слама повали,
че то сърца ще си закупи
и вътре в тях ще се всели.

Че там, на стълбата висока,
управникът е вече звяр,
подобно лъв, ухапал кокал,
или крадец, надушил кяр.

А тази истинска картина
правдиво се превръща в скръб,
когато, пуснал бюлетина,
народът прави избор скъп...

И теглил някога чертата,
разбира в клетия си ад,
че само Бог на небесата
е Верен, Истинен и Свят.

ХРОНИКИ НА ПРАЗНИЦИТЕ

НАРОДЕ МОЙ!

В памет на народните будители!

Не би успяло снобското пристрастие,
ни нравите на тези грешни дни,
да те събудят - истинен, за щастие,
за смисъла от светли бъднини.

В стомаси не пребъдват идеалите.
Не се задържа вяра в портмоне.
До шушка си опоскан от преялите,
поставен като роб на колене.

В треперещите длани на старицата,
в тояжката на просяк без мечти -
да чакаме ли долетяла птицата,
донесла жар от райските врати?

Да ровим ли за плочи от столетия,
за верую от стари писмена,
когато край боклук умира клетият,
и няма хич животът му цена?

Да помним ли бесилки и копнения,
завети, клетви, битки, върхове,
щом майка за сина си, неродения,
сърцето си присвива в страховете?

Народе мой! Със памет незабравена,
събирай си лъчите - кост по кост!
И там, в скръбта ти свята и сподавена,
дано утеха би ти дал Христос!

В ГЛУХИТЕ УШИ НАДУЙ СИРЕНИ!

О, мой Боже! Правий Боже!
Не в бедните, с нерадост уморени,
не в свестните, докарани до глад,
но в глухите уши надуй сирени
на този ден, от подвизи възпят.

И оня вой протяжен - за минута
да би пробудил спящия търбух.
Властта - да чуе болка недочута.
Лъжецът - неизменчивия дух.

На свят олтар, въздигнат върху кости,
не подобава празничен банкет.
И паметта народна ще залости
вратите си за суета сует...

Не я вълнува големецът мазен,
венец на колене да ѝ дари.
С кордони от полиция опазен
да дръпне реч как пламенно гори...

Велики имена да изброява.
Досаден списък. Дълъг. Като дълг.
А стадото притихнало да вдява
лъжите на поредния си вълк.

И полкове да глъхнат в чест и слава
под своите развети знамена,
че ден е на свещена забрава.
На Ботев - лъч за робски племена.

А още утре - щом шумът заглъхне
след празничните бляскави зари
на властника венецът ще изсъхне
и всичкият му плам ще прегори.

Сирените, замлъкнали тревожно,
една година пак ще са в покой.
О, Боже! Скрий от времето безбожно
лика и на последния герой...

Не в бедните, с нерадост уморени,
не в свестните, докарани до глад,
но в глухите уши надуй сирени
на този ден, от подвизи възпят...

ПАИСИЙЕ!

В памет на българските будители!

Паисийе! За тъжен летопис
отново извади перото паче...
Днес робското е викано на бис,
а мен за свободата ми се плаче.

От юроди - родината кърви.
В безродните Лукавият царува.
Срамът на две моралът им преви,
преди на оня свят да отпътува.

Ти писа за прославени царе
и жива памет в думите разпали.
Да можеше потомък да се взре
във всичките им чисти идеали...

И пламъчето в лоената свещ,
да би в душата скътал за малцина -
останал би най-верният копнеж
за род и чест, за памет и родина.

Паисийе! От бъдното пиши,
че днешното не се издържа вече.
Робията на дребните души
с най-мръсната си дрипа се облече.

Престолите отдавна са в калта
и храбри черноризци вече няма.
История от сбъркани лета
безпаметна потъна под измама.

А скверните - на юруш, на тълпи,
едни разделят - други да владеят.
Търпи, сърце! До сетен дъх търпи,
че плява е пред Господ Бог злодеят...

И скоро огнен Меч ще сътвори
история възвишена и Свята.
А Словото, що с Истина гори,
събира в Дух Небето и земята.

ПРОТОКОЛНО ЗА ТРЕТИ МАРТ

Да слушам лидер как гълчи Русия,
а после мазно празник честити...
Да гледам роби, стигнали просия,
как знамето в ръцете им трепти...

Пред паметника свят на свободата
безродникът, приклекнал за поклон.
(По-бързо да отмине тази дата
с герои от забравен пантеон!)

Да свършат напечатаните речи.
Да дойде час за шумния банкет.
И не прославен вятърът да ечи,
и не Балканът да въздиша клет...

Че кой ти спомня черепи и кости -
на връх чутовен трепетния вой?
Управникът вратата ще залости
и в джипа ще тресе шкембе и лой...

Охранен - ще си тръгне със охрана.
Пред памет свята - дребничък актьор.
А вятърът ще свири от Балкана
как подвигът се тачи от позор.

ТВЪРДИНАТА БЪЛГАРСКА

Не мога като Вазов да възпея
на Шипка онзи подвиг страховит.
Но стига ми, че има епопея,
тъй нужна... Като клечка от кибрит.

Че има думи, силни като огън,
с барутна вяра, мощна като взрив.
А в битката - до пълна изнемога,
духът пребъдва, да остане жив.

Кръвта се лее - да поникне цвете.
Дъхът издъхва - в памет да бразди.
И всякога да помнят враговете,
че братя няма кой да победи.

Велика епопея. Незабрава.
Такава ще остане тя за мен.
И нека твърдината най-корава
България да помни в своя ден.

Да пази, да почита и въздига,
пролятата за бъднините кръв.
А най-безстрашен над османско иго,
да бди на Шипка каменният лъв.

ПРАЗНИКЪТ НА СВОБОДАТА!

Свободата е Вяра, без вериги и плът!
Свободата е Правда на Небесния Път!
Свободата е Почит към пролятата кръв!
Свободата е Смелост, най-присъща на лъв!

Свободата е Полет, без въже и хомот!
Свободата е Птица във висок небосвод!
Свободата е Воля, без тъмнични стени!
Свободата е Радост от безоблачни дни!

Свободата е Знаме на умрели в Завет!
Свободата е Пламък, най-възвишен и Свет!
Свободата е Дарът към вековния роб!
Свободата Венец е върху светлия гроб!

Свободата е Памет, устояла в гранит!
Свободата е Песен на духа ни честит!
Свободата е Смисъл за градивен живот!
Господ нека я пази върху нашия род!

СЪХРАНЕНИ В ПОЧИТТА!

Такава е най-злата орисия,
запълнена с морална нищета -
безродник да забрави за Русия
с войниците, пролели си кръвта.

Продажен дух в сърцето си да тачи,
досущ като проклет Искарот,
и бесовска веригата да влачи,
отрекла памет, истина и род.

Но който носи съвест несломима
не ще се пред безродник преклони,
и почит в саможертвата ще има,
та себе си почтен да съхрани.

КЪСОТО СЪЕДИНЕНИЕ

(по случай празника, какъвто няма)

Уви, без всякакво съмнение
у нас и времето е спряло.
От “късото съединение”
властта смърди на прегоряло.

Отдавна минало величие
в гротеска се превърна вече.
И бъдещето става ничие,
щом днес продажност го обрече.

Ще чезне памет с волни пориви
във пепелта на зла епоха.
Защото древни са се борили,
но днешни просто не дойдоха...

МЪРТВЕШКИЯТ СЪН Е СЪДБА

Щом свестните тук се нарочат за луди
и злоба покрие ги с кал,
напусто е този народ да се буди,
понеже е тежко заспал.

В съня си навярно будителя тачи
и даже му сваля звезди,
да би се научил що Правдата значи,
и как се по нощите бди.

От пълна апатия лесно заспива,
обречен на скотски уют.
Жарта от огнището с пепел покрива
и зъзне в езически студ.

И никак не знае съдбовното “Бдете”,
дошло от Господния Глас.
Че живата вяра същински Завет е,
будилник в най-мрачния час.

И жалък народът е, който прокуди
будител с гръмлива тръба.
Щом свестните тук се нарочат за луди,
мъртвешкият сън е съдба.

В ДВАНАЙСЕТ БЕЗ ПЕТ

Този път ще откажа да слушам
онзи тост във дванайсет без пет,
че дойде ми лъжата до гуша
с лицемерния гнил етикет.

И шампанско не ще да разлея
за мерзавци, облечени с власт.
Да заливат екран с логорея
и да хвалят едното си “аз”.

Няма смисъл един да се хили,
вдигнал чаша с мехурчета чест,
и за всичките яли и пили
да вещае успех и прогрес.

Че за него животът е песен,
но за други е леден кошмар.
Милостта и утехата - где са
в този евтин и жалък пиар?

За кого ще е светла, честита
тази Нова година - не знам.
Някой има блага до насита.
Друг умира - оставен и сам.

Фойерверките празнично блясват,
като мили и сладки лъжи.
После толкова бързо угасват -
да припомнят, че мракът тежи.

Те досущ си приличат със тоста...
Онзи тост във дванайсет без пет.
Аз отказвам! Не искам да прося
височайшия шумен привет!

Че на другият ден - изтрезнели
ще сме в същия трескав резон.
Ха, наздраве! Мечтите са смели!
А пък тостът е спукан балон.

НОВОГОДИШЕН ДАР

Какъв ли дар, красив, новогодишен
на всичките управници да дам?
Не искам да е евтин и излишен,
досущ като обелка от банан.

Но нека е вълшебно огледало,
в което трепва правда или грях.
И щом си го получат от начало -
за снимка да застана посред тях.

Елате вие, доблестни и честни,
най-праведни народни синове!
Ще бъдете навсякъде известни -
светците без вина и грехове!

И ангели светът ще ви нарича,
а Сам Христос обяд ще ви даде!
Защо не виждам никого да тича?
Къде сте вие, святите, къде?

Къде е съвестта ви, за да светне
в самото огледало като фар?
Нали без грях живяхте дълголетни
и Истина бе вашият кантар?

Уви! Останах с дар неподаряем.
Самото огледало се строши.
А вълците поискаха назаем
от злобата във грешните души.

ХРОНИКИ НА ПАДЕНИЕТО

КЛЕТВАТА НА МЪДРЕЦА

Приемаш ли, безмълвен, Хипократ,
на лудата с косата злата жетва?
И колко струва в тъжния ни ад
забравената вече твоя клетва?

Олтарът ти - от каса се смени,
а билките - от дрънкащи жълтици.
Не би ти казал никой: Остани!
Светът не е светии и светици.

Сърдечната човешка доброта,
отдавна е изчезнала тъдява.
За болния - утеха е смъртта,
наместо епикриза от забрава.

И няма вече мъдрост, светлина,
ни чаша изцелителна отвара.
Клиничната пътека е стена,
опръскана със капчици невяра.

Рушветът - задължителен похват.
Рецептата - сестра на некролога.
Дали си още смисъл, Хипократ,
или лъжа за празничната тога?

Дали достойно някой се кълне
или отдавна вяност не побира?
Поклонът е живот на колене
и битката Човек да не умира.

След гроба - дим и пепел, прах и пръст.
Присъда - от иглата до края.
И скрива се под дървения кръст
езическата клетва на мъдреца.

РАЗГОВОР С МАЙСТОР МАНОЛ

Направи ми, Маноле, крила!
Да надскоча с мечти нелетели
тази българска сива мъгла
под която сме живи-умрели...

Да ти кажа, че днес ми тежи -
то е знак, че на всички е тежко...
Ще политна ли горе, кажи,
над това битие нечовешко?

Над безумци, облечени с власт -
ще речеш, че крила си съшиват,
та в небесния чуден атлас
някой нов хоризонт да откриват,

А сърцето, Маноле, скърби,
все от тези летящи къртици.
Те си имат кръвнишки съдби
и не страдат за шепа трошици.

И да бих към небе полетял -
кой мечтата си в мен ще оглежда?
Не потъва ли в гъстата кал
и последната сляпа надежда?

Не разкъсва ли вятър свиреп
идеалът, покрит от забрава?
Как да литна, Маноле, след теб,
щом верига държи ме корава?

Щом духът ми не ще да заспи,
та в съня си щастлив да се рея,
как сред бледите тъжни тълпи
неколцина да мога да сгрея?

Не е време за бели крила,
но е миг да умирам на кръста,
а скръбта от безброй теглила
да изпия в отровата гъста...

ХЛЕБЕ НАШ, НАСЪЩЕН!

Дали те помним, хлебе наш насъщен,
от огъня в сърцата сътворен?
Навяваш ли ни корен, род и къща,
и мъжка пот от палещия ден?

Не бе ли клетва? И завет не бе ли,
за който да си струва смърт и гроб?
От жетвата сред житните предели -
зрънца от вяра, класове от сноп...

Дали те помним - дъхаво разчупен
на къшеи - в причастие и блян?
От зов замесен, светло неподкупен,
досущ като един живот живян.

Преминал като смисъла на книга.
Лелеян... Даже в мъката корав.
В хайдушка песен, в скърцаща талига -
по своему смирен и величав.

Но кой ли днес преситен те похули,
и кой от сиромаша те отне?
Кой вдига вавилонските си кули,
поставил цял народ на колене?

Не се услаждай, хлебе наш насъщен,
на зъл тиранин, свикнал да ламти,
че Бог от небесата е намръщен
и скоро Своя гняв ще разлюти.

ВЪЗХОДЪТ НА ПАДЕНИЕТО

(тайната изповед на един министър)

По стълбата висока на успеха
прескачах аз по много стъпала.
Облечен чудно, с властническа дреха
самият дявол шепна ми: “Ела!

Простри ръце към поста и креслото!
Бъди министър със дебел портфейл!
Мисли за мене! Забрави за злото!
Поискаш ли ми – давам без предел!”

Подскочих от възторг! Каква възможност
за кариера и за златен пост!
По дяволите всякаква набожност,
щом дяволът за мене вдига тост!

Е, вярно! Паднал някак си портретът
на Смирненски от бялата стена...
Боклук е той... С поезия-несрета,
а в мен щастлив царува Сатана!

Чистачка ще извикам. Да забърше
и тези стъклца да измете.
Със “Приказка за стълбата” се свърши -
такива вече никой не чете...

Ох, пак да си забърша очилата
и с данъците още да спестя.
Чистачката да дойде със метлата...
Аз повече от Смирненски блестя!

С очите гледам и с ушите чувам...
В сърцето съм невинен младенец.
За стълбата, най-горе, май си струва
че станах демон с маска на светец.

О, БОЖЕ! КРАЯТ ИДЕ ЛИ?

На този свят, о Боже, краят иде ли?
Изрѣбена от зло, душата тлее...
Погубват я нашествия от идоли,
а Святостта Ти, Вечната - къде е?

В пожар от силиконови безумия
прегарят ни потомците без време.
Моралът е застинал като мумия,
а семето - отдавна не е семе...

Содом се хили, втрѣснал от чалгисване.
Гомор върти кючек, губеци мята.
Народ, потънал в дяволско орисване,
дали ще изнамери Светлината?

Как златен век достигна до ръждивото?
Преслав Велики стигна до Преслава...
Върни ни, Боже, кремъка с огнивото!
Не ни обричай дълго на забрава!

И миг, преди да ни достигне свършекът,
дано на колене да ни намери...
Сълзи пролели за дърво прекършено,
и Дух - за възкресенските Ти двери.

КЪМ НАРОДНАТА СЪВЕСТ

Счупиха ли ти ръцете, съвест невъзможна?
Спряха ли те, да не светиш - тъжна и тревожна?
Станаха ли ти словата ясно огледало -
бесове от тъмнината да вбеси изцяло?

Счупиха ли ти краката - в диря да не спираш,
та в дворците на ламята поглед да не взираш?
Да не палиш с огън в мрака, свещ или кандило...
Че по тъмно ще те чака дяволско мъртвило...

Счупиха ли ти главата - в кръв да се обливаш?
В болката, от правда свята, ужас да изпиваш...
Тиха, като Кръст Господен, възкръсни свещена!
Божия сред глас народен! Съвест несломена!

БАТЕ, НЕ ТЕ ИСКАМ!

Бате, аз не искам твойте магистрали!
Вкъщи от асфалта никой не яде!
Всичките край тебе - до един преяли,
а на мен от гладно пада ми перде...

Бате, аз не искам господар с шегички,
нито на каишка да му бъда пес...
Ако мъдро мислиш - помисли за всички.
Аз съм безработен. Нямам мерцедес.

Бате, ти живееш в розова вселена.
Моята не стига за филия с мас.
Где видя родина, китна, подредена?
Ако мож' ме светна да я видя аз.

Бате, нива нямам. Не сядя картофи.
Тока пак ми вдигаш като кождодер.
Пуснеш два-три лафа, реднеш две-три строфи.
После се ухилиш, че си премиер.

Бате, що не мислиш, че ще срещнеш Бога?
Не сега, но после... в Страшния Му Съд.
И за твойте ленти колко некролога
тебе ще осъдят, че си с кривнал път?

Бате, власт да нямаш, казваш, че е страшно!
С власт ли на земята ти си се родил?
Нямаш го сърцето, за народа дашно...
И за бедни щедър нивга не си бил.

Бате, ти духа ми няма да пречупиш.
Аз ще оцелея! Даже и след теб!
Вяра не продавам. Няма да ме купиш -
теб да величая, лидер на вертеп.

Бате, аз не искам твоите магистрали!
Пътят ми отдавна вече е стеснен!
По-добре със Господ, тръгнал по сандали,
нежели с управник, трижди помрачен...

АБСУРДИСТАН

Аз не искам живот във вселена,
свита сякаш до нищо и мрак.
От гърмежи и страх напоена.
От изгарящ във тъмното влак.

Не мечтая живот от абсурди -
черна дупка за светли искри.
Свестни, гдето ги считат за луди,
или луди, но с власт и пари...

Не чета новинарските мрежи,
като лиги от адова паст.
Катастрофи. Убийства. Грабежи.
Всеки ден - във фаталния час.

И статистики даже презирам -
за инфаркти, инсулти и рак.
Смърт ли казват? Та кой не умира,
щом си има смъртта похлупак?

Щом си имаме Охрид и Бяла...
И Катуница с див кръволок...
Памет българска! Триж потъмняла!
Черен помен на бял некролог!

Щом си имаме Лим и Индиго,
и Сарафово с ужас дори...
Где е Вазов, за новото иго,
нова повест сега да твори?

На несгодите в тъжния крясък,
аутсайдерът - винаги аут...
А Абсурдът, излъскан до блясък,
реже лента... Открива асфалт...

ЦАРЯТ Е ГОЛ

Не привиквай, приятелю, с мрака,
с този тъмен, зловещ произвол.
Само верният слух ще дочака
оня възглас, че царят е гол...

За да видиш сред празнична свита
как върви полудял властелин,
без да има един да го пита
що за глупост е сторил самин.

И защо му е още корона,
щом срамът му едва се търпи?
Голеничък - дете за мадона,
понакърмен, досущ да заспи...

Младенецът ли в себе си кае
или онзи библейски Адам?
Първородният грях ли желае,
щом го търси без никакъв срам?

Не, приятелю! Друга причина
има в тази наглед голота...
Всяка дреха е лист от смокиня -
осъзнатият зов на честта.

А нечестният всичко съблича -
дума, клетва, светиня, морал.
Своя дъх на измама обрича
да царува с отрепки от кал.

Та след толкова пози и роли,
над тълпите, по-слепи от тях,
дефилират поклонници, голи
в демонично-безродния грях...

Той им става честита клоака
и червясал от злото престол...
Не привиквай, приятелю, с мрака!
В него царят е винаги гол!

ЗОНАТА НА ЗДРАЧА

Очите ми пресъхнаха от скръб
и вече без сълзи в духа си плача.
Но пак не ще превия своя гръб,
за да ме стряска зоната на здрача.

От идоли додея ми до гнус.
По медиите някой все ги хвали.
Аман, клакьори! Нямате ли вкус,
та цял живот шумите като хали?

Да пусна телевизора - беда.
Оттук, оттам - кошмар един и същи.
И кранчето да пусна със вода -
той може и оттам да се намръщи.

Да беше въздух, слънце, чернозем,
завет и смисъл, знаме и реликва -
но как да свикна с жалкия тотем,
щом с него съвестта ми не привиква?

Не ми е хвърлен пъпът в Занзибар
и племенната врява ми е чужда.
Че някой засенявал като цар -
то как подобен фарс да ми е нужда?

Не искам да го виждам ден след ден,
щом той веднъж народа не погледна.
От скръбно битие съм уморен
и свива се дъхът ми в участ ледна.

А с идоли ледът не се топи,
но тъкмо с тях моралът вкочанясва.
Търпи душата. Зорлен ги търпи,
и в тъмното искрицата угасва.

Мизерно време бедните руши.
Цветът се губи. Сивото царува.
А зоната на здрача ще руши,
докато страх по мислите върлува.

РАЗГОВОР С КАЛИГРАФ

Той надписва денем некролози
с почерк на изкусен калиграф.
Седнал край букетите от рози
и запретнал десния ръкав...

“Много ли покойници са тука?” -
питам го, от листите смутен.
А човекът става и куцука,
леко приближавайки до мен.

“Виждаш ли ковчези ти тъдява
с тези тъй известни имена?
Носи се великата им слава,
знаят ги по цялата страна...

Живички са уж, за пред народа.
Всеки е от здраве напращял.
Но видял е Бог от небосвода
пъклото на земния им хал...

Той на мене делото възложи,
миг преди над тях да падне меч -
та със некролог да разтревожи
плевели, посочени за сеч...”

“Е, тогава имат ли тревога?” -
питам го отново изумен.
“Що говориш! Няма страх от Бога!
Всеки като бик е угоен.

А сърце през тлъста лой не чува.
Гордост сатанинска го мори.
Истина наопак тълкува
и живее само за пари.

Хили и лигави се зловещо,
че след него плиснал би потоп,
а не мисли колко е горещо
в ада под утъпкания гроб.

Затова аз приживе ги плача
с думи като бисерни сълзи,
че са всички слепи за Палача,
Който само в миг ще ги срази...”

Тръгвам си. От думите потресен.
Кой ли вижда този калиграф,
там, над некролозите привесен,
да надписва скръбен епитаф...

Може би избрах си орисия,
в царството на слепите - с око,
да прогледна сам... И да открия
приживе умрелите в “Горко!”

ТУМОРЪТ НА ВЛАСТТА

Той не дебне човешката плът,
нито в нея твори метастази,
но е мрачна присъда отвъд,
назначена да мачка и газии.

В него демон се крие лъстив
с остри челюсти, с мощна захапка.
Безпощаден и яростно див,
смучещ кръв до последната капка.

Лек не се е намерил до днес
поразени с успех да лекува.
Те са оня безумен регрес,
с който Злото всесилно върлува.

Паметта им е гнусен кошмар,
а очите им - с поглед кървясал.
В диагнозата всеки е “цар”,
и от власт безнадеждно е втасал.

А пък туморът грозно расте.
Пуска възли, ребрата притиска.
Днес поискал пари на тесте -
утре властникът куфарче иска.

Днес протегнал безчестни ръце
е готов до петаче да граби.
Утре - зъл, с животинско сърце,
ще разкъса човеците слаби.

Този рак няма кой да съзре.
Там, на скенера - липсва находка.
Но понасят го лъвски добре
със уиски, картини и водка.

Страшен тумор на земната власт,
с който дяволът образ рисува,
и погубил едното си “аз”
гине робът, решил, че царува...

ЧЕТИВО ЗА СИЛОВ МИНИСТЪР

Не бий народа! Той не е бандит,
но беден и докаран до просия.
И ако днес е гневен и сърдит -
причината всред други потърси я.

Не бий народа! Не проливай кръв,
която в тъжна памет се събира.
Че който унижи балкански лъв
отпосле от рева му ще примира.

Не бий народа! Други са за бой,
но те не са по улици, площади.
Натрупаха проклетата си лой
зад тежките си мраморни фасади.

Не бий народа! Клетвата пази,
и в нея си спомни на кой слугуваш.
Пролее ли пребитият сълзи -
с едната чест дори петак не струваш.

Не бий народа! Подлите погни!
Престъпниците вкарай във затвора!
И всякога през бъдните си дни
с добро ще те запомнят всички хора.

Не бий народа! Той не иска власт!
Едната справедливост - тя му стига!
Да смачка всяка ненаситна паст
и злите ѝ да върже със верига.

ВИНОВНИТЕ НЯМАТ ВИНА

Някой вчера с бензин се запали.
Лумнал факел на скъпа цена.
Без да може това да прежали,
че виновните нямат вина...

Алчни змейове крадоха, мляха,
в изнурената бедна страна.
И накрая фалшиво запяха,
че виновните нямат вина...

Ден годината може да храни.
Далаверите - куп, планина.
А се кръстят, ей Богу, тирани,
че виновните нямат вина...

Като ангели - чисти и святи.
Неспособни на капка злина.
И си вярват, безумно богати,
че виновните нямат злина...

Оня просяк е сигур кръвникът
или куцата стара жена...
С белезници на съд да ги викат,
щом виновните нямат вина...

Възмущение. Остри протести.
Шум. Събития. Топ-новина.
Няма съд. Няма даже арести,
че виновните нямат вина.

А измамата - сее ли, сее
свойте ситни и зли семена,
щом лукавият даже се смее,
че виновните нямат вина...

О, Българийо! Рай за измами,
а за честните - ад и война!
Да надпишем ли твоето знаме,
че виновните нямат вина?

Някой вчера с бензин се запали.
Дай му прошка, родино една!
Че за съвести, мъртво заспали,
той, невинният, беше с вина...

ЕДНА ПРИСЪДА, ОЩЕ НЕИЗРЕЧЕНА

(въображаем разговор с една кметска съвест, която недоумява защо някой се самозапалва и умира, заради нея...)

Защо роптаеш, гробищно варосана,
изгубила последната искра?
С пари и власт ли беше омагьосана,
и как от греховете се изпра?

Не знаеш ли, че земните съдилища
не са на Господ Страшния Му Съд?
И как ще приближиш към Него, виеща
от огъня на пъкъла отвъд?

Броиш ли си последните петачета
или делът ти в банката е тлъст?
Гаврош и посивелите му братчета
напомнят ли ти Праведник на Кръст?

Заби ли ти в ръцете Му пироните,
когато подкуп в шепи задържа?
Погази ли морала и законите,
понеже те привличаше лъжа?

Поглеждаш ли се нощем в огледалото
да видиш възцарилия се бяс?
И ако смесваш черното и бялото,
къде ще идеш в сетния си час?

Покварата, стократно преоблечена,
в петната си отблъсква и личи.
Една присъда, още неизречена,
от пламнал факел нека ти горчи...

ПРИЗРАК БАЛКАНСКИ

Опомни се навреме, човеко!
Поразтъркай очите си, брат!
Не е нужно да ходиш далеко -
до Чикаго, а после назад.

Тук си имаме призрак балкански.
Много явен... Дори вездесъщ.
Той изпълва душите пиянски
и царува нашир и надлъж.

Все едно му е кой управлява.
Ляво, дясно, са баш комшулук.
Във дисагите пъха държава
и мирише на чесън и лук.

Либерал или сбита консерва.
С обещания - вчера за днес.
Той владее на масите нерва
и го дърпа с премерен финес.

Простотия си има в излишък.
Тя за него е жезъл и власт.
Сто пера са готови да пишат,
че е господ на всеки от нас.

Със мускалчета, шменти-капели,
ни омайва и здраво държи.
И го следваме живи-умрели
за едните надуте лъжи.

Опомни се навреме, човеко!
Поразтъркай очите си, виж!
Тоя, който разстреля Алеко,
сто години кове си престиж.

Призрак броди в земята ни клета.
Като вирус, от власт пощурял.
А Щастливецът - там на небето,
ни се чуди на тъжния хал...

ТЪЙ РЕЧЕ ТОЙ!

“Пенсионерите изядоха резерва...”

Мили стари хора, треперете!
Вие сте с най-тежката вина!
Видимо без прошка ще умрете,
търтеи на родната хазна...

Вас посочи бившият владетел.
С истината - вас изобличи.
Нямате си чест и добродетел,
вие, с ненаситните очи.

Гълтахте и живи се оляхте
с пенсии шестцифрени комай.
Купихте си вилчки и яhti.
Харчехте в Монако и Дубай.

Криехте си сметките офшорно.
В борсите печелихте на “екс”.
Затога ви питам отговорно:
Где ви е моралният кодекс?

Как в сърца ви хич не потреперва,
че живяхте с кървави пари?
Вие сте източвали резерва,
и сте го преточили дори...

А сега, облечени мизерно,
криете нарочно всеки лев...
Хайде де! Признайте, че е верно
в тон със премиерския напев!

Съвестта му днес успокоете,
че сте оня “лош материал”,
който ще поеме греховете
на мандат, завършил със провал...

ПАЗИ БОЖЕ СЛЯПО ДА ПРОГЛЕДА!

“Далече ли е, аго, Цариград?”
Тъй както виждам - доста е далеко!
Но близък се оказа оня ад,
за който ни напомняше Алеко.

И дядо Петко днес да би решил
за среща пак сина си да помоли -
изпъден ще въздъхне, и немил
сред хала на житейските неволи.

И не за консул по широкий свят,
но много по-наблизо да походи -
ще види някой бляскав депутат,
на който са му чужди вси несгоди.

Избраник уж, но с ледно бяла кръв.
Досущ Белокръвчанин, но без корен...
Поискал с големците да е пръв,
и с горните да си царува горен.

Поспри се дядо! Трепета удръж!
Не тръгвай да гориш от лоша сгледа!
Сълзите ти ще рукнат като дъжд
на тъжния ми стих по словореда.

Че всеки, който стигнал би до цар,
измъкнат от мизерната си ниша,
сърцето си продава на кантар
и злият дявол в думите му диша.

Вратата ще ти тръшне. Ослепял.
Безроден скот сред лъскави говеда.
Че в болката на бащината жал
не е възможно сляпо да прогледа...

РАЗБИТО СЪРЦЕ

Сърцето ми разбито е. Посърна.
Разпалвах огън. В пламъци горях.
Но времето назад не ще се върне,
а своя път отдавна го избрах.

Не исках да слугувам на къртици,
доволни в изобилната си пръст.
Друг беше вдъхновеният ми прицел
и друга - неизречената мъст.

Най-страшни са веригите на роба,
които той привижда като храм
и пълни си сърдечната утроба
с ракия, вино, хлебец и салам.

С псувни и кеф живота си нарежда
и щрака с пръсти в чалга и кючек.
Каква ти тук възвишена надежда?
Каква ти светла песен за човек?

Отпускам вече жили уморени.
Сърцето ми ранено е. Кърви.
Заспал е днес народът възродени
и в тъмното си минало върви.

Опъва му юздата. Пак го яха
нахъсания с его господар.
А думите ми, гдето се посяха,
са пепел от несбъднатата жар.

Сърцето ми разбито е. Посърна.
Изпих горчива кана със пелин.
Дано при Бога скоро да се върна,
че в мъката усещам се самин...
Амин!

ПАМЕТТА МИ ТЕ ОТХВЪРЛЯ!

Не страдам от амнезия. Не бива.
Неправдите събирам в каталог.
Лъжи, с които някой е убивал,
угаждайки на нрава си жесток.

Че после той се връща. Преоблечен.
Лицето скрил зад маска на добряк.
“Обичам ви! Повярвайте ми вече!
Доверие гласувайте ми пак!”

Вълкът дали под овчата си вълна
Сърцето на Христос е придобил,
или се готви с подлост да погълне
овце, които сам не е родил?

Разкъсаните... Кой ще ги прежали?
Изгонените... Кой ще прибере?
Остриганите - лъгани с парцали!
Пресъхналите - уж, че са добре!

Не, вълко! Паметта ми те отхвърля!
С амнезията - други помрачи!
Но аз сега с главнята ще опърля
лукавството на твоите очи.

Пред Бога - грешник, плачейки, се кае,
но ти дори сълза не си пролял.
И може би най-страшното това е
в измамата на вълчия ти хал.

Да нямаш в паметта ми път обратен,
защото като звяр си уличен.
Останал хищен. Горд. Коравовратен.
От власт погубен. С власт опорочен.

ОТПИСВАЙ МЕ, НАВУХОДОНОСОРЕ!

“Вам се заповядва, племена, народи и
езици, щото когато чуете звука на тръбата,
на свирката, на арфата, на китарата, на
псалтира, на гайдата и на всякакъв вид
музика, да паднете та да се поклоните на
златния образ, който цар Навуходоносор
е поставил; а който не падне да се поклони,
в същия час ще бъде хвърлен всред
пламенната огнена пещ...”
(Даниил 3:4-6)

Отписвай ме, Навуходоносор!
На образа ти аз не ставам роб!
Излъгал те е злият, че си горе!
От тебе лъха червейно на гроб...

Не златна тиква... Даже пирамида
да би си вдигнал да ме впечатлиш,
ще я заплюя и ще си отида...
Не съм ти стока! Ни алъш-вериш!

Додея ми от богове-ментета,
гледжосани от тлъстото си “аз”.
Вмирисали са цялата планета
с покварата на светската си власт.

От образа ти винаги повръщам.
От гордите ти думи ме е гнус.
Не би ме сплашил погледът ти смръщен,
ни гневния ти крясък или трус.

Владей душите, Вечност не познали!
Пръстта е бол! Чакълът е навред!
До ада направи им магистрали!
Стани им бог! Бъди им и завет!

Харизмата ти евтина - позор е,
платена от дълбокия ти джоб!
Отписвай ме, Навуходоносоре!
На образа ти аз не ставам роб!

ВЛАСТТА КАТО ДОРИАН ГРЕЙ

С уважение и респект към Оскар Уайлд!

Властта отдавна не чете поети!
И нищичко във рими не чете!
На нея дай ѝ рози и конфети,
та само в апетити да расте!

Властта, за жалост, мъката не чува.
Ослушва се за химни и амвон.
От болката народна се лекува
единствено с поклони пред Мамон.

Властта не иска тежкото да носи.
Самата тя достатъчно тежи.
Притиснат ли я в ъгъла с въпроси
изплъзва се с премерени лъжи.

Властта яде и все не се насища.
И с вакуум засмуква всеки грош.
След себе си оставя пепелища,
но пак си пази всичкия разкош.

Властта е като камък безсърдечна.
Медуза - всеки жив да вкамени.
Изменчива и винаги далечна.
Виновна... Без осъдени вини.

Властта е пропаст. В пъклото пропада.
Жесток портрет на някой лъскав Грей...
И даже да те лъже, че е млада,
не я приемай никога... Недей!

НЕ ВИ ПРИЗНАВАМ!

Не ви признавам, лъскави величия!
 Не ще ви бъда роб на колене!
 Тъй много са бруталните различия,
 а прилика да имаше поне...

Един решил, че в “аз-а” му е славата,
 от гордост сатанинска да смърди,
 че в него са законът, и държавата,
 а смаяните свалят му звезди.

Друг - мазна мижитурка в настъпление,
 ухилено по стълбата търчи.
 И уж посочва пътя накъде ни е,
 но слепи са му празните очи.

А третият - в подмолната къртичина
 гризе, пресуква дърпани конци.
 Властта, от памтивека заобичана,
 не е за сиромаси и светци.

“Разделяй и владей!” е теоремата.
 Спектакъл. Кукловоди. Параван.
 Борби да стават долу, на арената.
 Тълпата иска своя великан.

Покварата залага на лукавите.
 Измамата - на евтино менте.
 Отидоха по дяволите нравите,
 а времето бодлива тел плете.

Не ви признавам, бляскави величия!
 Под блясъка ви лепне черен мрак.
 В една земя - опоскана и ничия,
 Небето нека да ми бъде праг...

ПОХВАЛНО СЛОВО ЗА НУЛАТА

Гордо помпа се празната нула.
“Ах, дано пак царувам! Дано!”
Но дори с Вавилонската кула
тя не ще се превърне в едно.

Ще остане сред своето нищо.
Дупка. Вакуум. Липса на срам.
Глупостта на екран ще насища,
а позора ще счита за храм.

С други нули ще търси завера
за нечистия свой интерес.
Днес - със повече нули от вчера.
Утре - с повече нули от днес.

Да задмине дори Калигула,
който сам се видял като бог -
тъй мечтае си кръглата нула,
неспособна на чест и урок.

Съберете се, смахнати нули!
Иска нулата вашия глас!
Ако скоро я бихте надули
тя ще литне високо над вас...

Да ви бъде заветно светило.
От лъчите й - лаф подир лаф.
И отдолу да гледате мило
този нейн възход величав.

А пък стане ли празно в душите,
с умирачка и страшно тегло,
то дано най-накрая решите,
че пред нулата няма число.

КЪМ ИДОЛА НОВОБЪЛГАРСКИ!

Човеко пръстен! Ти не си ми бог!
И всичките ти дни са преброени.
За твоите злини е даден срок
и хора, от лика ти упоени.

Събирай ги в безчестния си храм.
Лъжи ги, че като звезда си вечен.
Дори у тебе бог да виждат там -
ти идол си, жесток и безчовечен.

Един шопар когато се гои
за ден на гняв си кърта тлъстината.
И щом дори от Бог не се бои -
в отвъдното без прошка е вината.

Владей сега... Но със едно наум,
въздигнал в блясък своята фасада.
По-страшен от себичния ти шум
е грохотът от пещите на ада.

ТЪЖНО-ЕМИГРАНТСКО

Отлитат птиците на Запад.
Напускат родните гнезда.
Останалите - Тиква зяпат,
като изгряваща звезда.

Летище. Млади емигранти.
Надежди - някъде далеч.
Останалите - “про” и “анти”
в държавата Тюрлю-Гювеч.

Отлитат птиците. И в есен
жълтее сивият живот.
А жребият - не толкоз лесен,
навън посочва смислен ход.

Летище. Болки несъзрими.
Една далечна свобода.
Отлитат птиците любими.
Напускат родните гнезда...

ТИКВЕНО ВРЕМЕ

“Тиква! Звучи някак просташко, дявол да го вземе!
Глупешко, селяндурско нещо! Ще кажат: тоя и тоя
яде тиква - махни го - човек без култура, простак,
с една дума - свиня. Някога ще ида в село, само
тикви да се отям! Далече от хората!”
(“Печена тиква”, Елин Пелин)

Тиквено време със тиквени семки.
Някой ме тиква в зандан от печал.
Тиква ме лъже с фалшиви превземки:
“Ти кво се мръщиш, че пак съм ти крал?”

Тикво! Не искам от твоята пара
тик да прихвана, досущ като шут!
Аз не съм Душко! Не съм архиваря,
който пред тикви умира от смут...

Тиквено време за типове разни!
Тенджерата с думи на кухо дрънчи!
Пълни очите! Ръцете празни!
Само едната Тиква цвърчи!

ДОДЕЯ МИ!

Додея ми! Ах, колко ми додея
от медиите, пълни с новини.
Ликът да ми натрапват на злодея,
а той на простотия да вони.

Алеко да е вечно актуален
с един роман, останал без покой,
а в тинята на прехода ни кален
да бъде Ганьо с образ на герой.

Когато пътят става орисия,
от трън - да би се случило на глог,
най-свестните достигат до просия,
а гнусният си мисли, че е бог.

Без срам. Без чест. Без лъч от съвест жива
сърцата сиромашки ще мори.
И блатото не ще превърне в нива,
и правдата не ще да възцари.

Стисни, си казвам, зъбите! Човеко!
Туй сетно зло без злоба претърпи.
Додея ти героят на Алеко,
че цял народ в разруха потопа.

Но там, отгоре, в сферите над мрака,
записва Съдник тежките вини.
И Ганьо участта си ще дочака
на пъкъла в горещите вълни.

САМУИЛЕ!

Очите ли ти святкат, Самуиле?
И кой мръсник те с речи поруга?
Дали търбухът с печеното пиле
или главата с дяволски рога?

Слепците искат тъмната си яма.
След тях да бъде, ако ще - потоп.
С безверие, кощунство и измама
да стъпчат примирилия се роб.

История ли? Памет ли велика?
Беласица напомня некролог.
Че сляпа е царуващата клика,
продала Вяра, Истина и Бог.

Очите ли ти святкат, Самуиле?
Напомняй ни за страшното горко!
Че днес Василий вече ослепил е
на властника последното око...

СТРАСТИТЕ БЪЛГАРСКИ

Нямам нужда от евтин кръстител.
Мен ми стига Пророкът Йоан,
който Божият Син е почитал
във водите на древен Йордан.

Божествата са бол. Като стока.
И поклонници - колкото щеш.
Всеки грабва заветния кокал,
щом плени осмърдяната леш.

О, омразно и сбъркано време!
Кой от Истина днес те лиши?
Сее дяволът скверното семе
в помрачени сърца и души.

И досущ като в Рим с Калигула -
златни идоли с лъскав мерак.
Бълват всякога хула след хула
над тълпите в зловонния мрак.

Да заплача - сълзите едва ли
биха трогнали пленници в плът.
Изтървали са те, изтървали
на Спасителя светлия Път.

И Йоан от тъмница зловеща
пак не ще ги окастри за грях,
че от Ироди - твърде гореща
адска дупка копнее за тях...

АКТУАЛНО И БЪЛГАРСКО

Пари и власт са алфа и омега
на всеки самозванец нечестив.
Пращи под него пъклената жега,
но мисли си мъртвецът, че е жив.

По кървавата светска пирамида
пълзи проклет за своя интерес.
И лесно се разбира със Темида,
платил рушвет на съдника без чест.

Да грабне мимолетната си слава,
гръбнак прекършил като счупен клон.
И с плувнали очи да преброява
несметните богатства на Мамон.

Така изглежда стълбата зловеща
от приказка за паднали души,
забравили, че в дупката гореща
от злия няма кой да утеши.

Че някой ден ще видят Прокурора
и Жезъла Му, вдигнат срещу тях -
за злото против съвестните хора
и мръсния живот, живян без страх.

ОСКВЕРНЕНАТА ТЕМИДА

**“Неточни везни са мерзост Господу;
а точни грамове са угодни Нему...”
(Притчи 11:1)**

Горчи от болка и обида.
На страшен произвол вони,
защото сляпата Темида
обърка двете си везни.

И вместо да е безпристрастна
в съда над черните злини,
касапин с психика опасна
брутално тя оневини...

Напусто хората събрани
в протест показват своя гняв.
За нея кървища и рани
са просто член и параграф.

Сълзите в скръб да се отронят
не ще я трогнат с плач и стон,
щом съдиите на закона
нехаят... Тъпи като гъон.

Горчи от болка и обида.
От безнаказаност горчи.
А осквернената Темида
към пъкления ад търчи.

ХЛЯБЪТ НА ПРАВДАТА

Сеячът сее семената
и в жътвата очаква плод,
но сляп се лута в тъмнината
озлочестеният народ.

Привикнал да го водят мърши,
снага навежда под ярем,
но иска хлябът да не свърши
от хубавия чернозем.

И все във битката за хляба
пари да кърта във вързоп,
а пък душата да е слаба,
като в оковите на роб.

И вярата да се прецежда
през изгладнелия стомах,
а всяка бъдеща надежда
да стрива времето на прах.

Народе! Погледни нагоре!
Там Хляб протяга ти ръце!
За теб на Кръста Той пребори
злините с пламенно сърце!

За тебе в Огън се принесе
да бъде Хляб на Правда, бял.
И Словото Си в Дух омеси
за всеки клетник изгладнял.

Сеячът сее семената
и в жътвата очаква плод,
но гледа ли към Светлината
озлочестеният народ?

ХРОНИКИ НА МИЗЕРИЯТА

ЗАМРЪЗНАЛА КОРИЧКА

Българийо - замръзнала коричка
от клисав хляб в казана за боклук.
Напомняш ми на стара еретичка,
пристъпила към кладата без звук.

Студът всред теб надеждите изцъкли,
но кой изобщо тебе би горил?
От земен рай - животът стана пъклен.
Беднякът в теб недраг е. И немил.

В апатията всеки е вторачен.
Не иска кръст да носи. Да кърви.
От подлост политикът е разкращен
и в пътя си не може да върви.

Запазил черен дъх - хамалът псува.
През нерви дъвче гаснещия фас.
Един живот за тебе - колко струва?
И колко ти, Българийо, за нас?

Три лъва върху герба ти се зверят,
но хич не виждат мъки и злини.
Дали и те от фиш ще потреперят
с убиващите сметки и цени?

Дали сълзи пролели биха ничком
пред шепи на старица без подслон?
Защо си ти, Българийо, над всичко,
щом твойта памет топли се с кашон?

Защо са ни прекрасните плеяди
с герои, мъченици и творци,
когато сред съборени огради
разкъсват вълци твоите овци?

Остава ни надеждата едничка,
че някой ден ликът ти ще е друг...
Българийо - замръзнала коричка
от клисав хляб в казана за боклук.

ДЯДО ЙОЦО ОТКАЗА ДА ГЛЕДА

Дядо Йоцо! Погледай тъдява!
И за поздрав тояжка вдигни!
Тази цъфнала наша държава
в тези гърбави мартенски дни.

Като трепетен глас на прогреса
с две-три думи надежда вещай
и не питай успехите где са
в туй отечество, в земния рай...

Тук са ширнали куп магистрали.
Там - хотели на морския бряг.
Зимни писти и слънчеви зали.
Китни вили - рояк след рояк.

“Гледам българско!” - славно извикай,
та и ние след теб да се взрем.
А в сърцата ни радост да блика,
че родината крепне в подем.

Гледай дядо, макар и с потури!
Сто години по-късен престиж!
С две-три капки небесен колурий
си разтъркай очите и виж...

Стара баба прибира си фиша
със последната сметка за ток.
Поизтрие сълзи... И въздиша...
А на вратника - бял некролог.

Дрипав старец върви през площада,
и край него търчи помияр.
От портрет на читалищна сграда
Вазов пак е затрогващо стар...

С умиление той те описа,
мили дядо от димния век...
И навярно сърцето те втриса
да си сляп, но останал човек.

Че напусто ни беше прогресът,
щом бездушният свят ни мори.
Той не пита човеците где са,
но онези проклети пари...

Дядо Йоцо отказа да гледа...
В малко томче се скри, посивял.
Може би да спести в словореда,
най-последната думичка... Кал!

ДАНЪК ЖАЛЪК ЧОВЕШКИ ЖИВОТ!

“Управляващите заговориха и
за данък върху пенсиите...”
(из медийния печат в България)

Данък въздух сложи ни, министре!
Данък глътки от чист кислород!
Нека в миг небесата ни бистри
да ти носят голям оборот.

Че е въздухът баш далавера -
тъй, от нищо да правиш пари.
Още има над нас атмосфера
и я дишаме даром дори...

Изчисли си процента, теслата.
Всеки българин - с въздухомер.
Нека бясно танцуват числата
в твоя бял министерски тефтер.

Запечатай в налози жестоки
и обема на белия дроб.
Замърсителят с въгледвуокис
да си плаща цената до гроб.

В тази тежка финансова криза
въведи печелившия ход.
Данък въздух в хазната да влиза!
Данък жалък човешки живот!

Данък дъх или данък въздишка.
Данък плач... Данък песен дори.
Със финансова яка каишка
цял народ оскотял умори.

Късоглед, тесногръд и безбожен
чак до ада с налози върви.
Че човешката алчност не може
даже дяволът тъй да взриви.

АРИЯ ОТ ЛУЧАНО

Животът е възторжен. Като ария,
изпята от Лучано може би.
Отварят днес безплатна трапезария
за хората със смачкани съдби.

Ликуй народе! Жив по подразбиране.
С чорбичка топла струните смажи.
Та бедният, достигнал до умиране,
със още ден живот да продължи.

Да плувнат по зениците проблясъци
от мръвката с бульон и шепа грах.
Велика милост - все за сиромасите!
И щедрост - все за техния ищах!

Да спре за миг мъчителното куркане
с един обяд, навярно от Христос.
И в мътното безрадостно живуркане
гладът да не е тягостен въпрос.

Какво от туй, че имало при сития
излишъци от цяла планина?
На дневен ред е чудното събитие -
държавата, отпуснала храна.

Утеха за съсипаните хорица.
Безплатна кухня. Вкусен порцион.
Изглежда е пристигнал Чудотворецът
от облаците бели на Сион.

И Раят се изсипва над България.
За бедните вестителят тръби...
Животът е възторжен. Като ария,
изпята от Лучано може би.

ТЕРМИНАЛ 2

Тръгвай сине! Напред, и... късмет!
Тук надежда за теб не остана.
Скътах тези пари за билет
и поплаках си малко зарана...

Все си вярвах, че мойто момче
в този несигурен свят ще сполучи.
Но животът надолу тече
и напомня помия за куче.

Някой вече ни сложи черта.
Като мъртви дори ни посече.
Щом преминеш след тази врата -
не се връщай тук никога вече.

Даже вън да е тежко - ще знам,
че синът ми със труд ще успее.
Тук да прося за нас ме е срам,
а оттатък - поне се живее.

Малка пенсия имам. Уви!
И за двама се никак не връзва.
Тръгвай, моя любов, и върви,
че сърце ми от болка измръзва.

Ще намериш все нещо, нали?
Армаган да изпратиш на време.
Вересията свърши. Боли!
Левче никой не ще да заеме.

Тръгвай, сине, от този терминал!
Колко други навън отлетяха...
Не поглеждай баща си през жал!
Тя, в сърцето, е родната стряха!

Щом превърнаха родното в ад,
то чистилище вънка поне е...
Ти си силен и толкова млад,
а на мен старостта ми тъмнее.

И да пишеш... Ще чакам, до дни!
Ето, виждам за теб самолета...
Усмихни, сине мой, усмихни
на баща си душицата клета...

“ЖИВА ДА НЕ БЯХ...”

Една и съща болка ни изгаря.
Един и същи най-първичен страх.
Старица плюе в пазва и повтаря:
“Безбожно скъпо! Жива да не бях!”

Тъй трудно в тази криза се живее.
Паричките - за пет буркана грах.
А зимъс като зафучи, завее...
Ега ти тока... Жива да не бях!

А бяха времена с мечти човешки.
Достигаше... В най-скромния ищах.
Доволно и за сметки, и за дрешки.
Но днес е страшно... Жива да не бях!

Бащице! Как напред да оцелея?
Назад - години... Всите издържах...
Дърва ли да си купя да се грея
или обувки? Жива да не бях!

Цените - бесни. Пълно е с джебчийи.
Пред Бога вършат черния си грях.
От греяното винце ми се пие,
но ще преглътна... Жива да не бях!

Светът се срутва. Тъжно, битието...
Надеждите ми - всичките на прах.
На! Виж какво държа у портмонето!
Тъмней ми вече! Жива да не бях!”

Една и съща болка. Гилотина.
Един и същи сив човешки крах!
Живот и здраве! Днес и до година
все с тоя възглас: Жива да не бях!

ЧЕТИВО ЗА МИНИСТЪР

**“ Горко и на вас, законниците, защото товарите
човеците с бремена, които тежко се носят;
а сами вие нито с един пръст не се допирате
до бремената...” (Лука 11:46)**

Навярно ви е трудно, невъзможно,
да скърпите държавния бюджет.
Но аз ви казвам: Няма нищо сложно!
Глада си пожелайте за съвет.

Не онзи глад за вкусните пържоли,
изпечени по френски, алангле...
Но ужасът, когато скитник моли
за къшей хляб, че много му е зле.

Не онзи глад за торти и сладкиши
и скъпа суета от лъскав мол,
но болката до гроб да си излишен,
предаден на кошмарен произвол.

С какви очи прочитате, не зная,
числата на безличните съдби.
Навярно вий сте пратеник от Рая,
където никой в нищо не скърби.

Където мародерът не разбива
на селска къща входната врата,
и грабейки готов е да изпива
на стари хора даже и кръвта.

Гладът, министре... Толкова далечен,
щом вие сте оттатък пропастта...
Животът ли намирате за вечен,
че гледате с ухилена уста?

Че има кой съдбата ви да пази
от всичките превратности и смут...
Мизерност няма как да ви прегази.
Добре сте и облечен, и обут...

Дори и цар, човекът пак умира.
Дори и сит - ще слезе във пръстта.
И вътре в мен сълза за вас намира,
за тъжния ви дял от вечността.

Където милиони ще ридаят
в ушите ви, отпушени за стон...
И твърде тъжен ще се види краят
на властник, имал златния си трон.

С това приключва знакът от Небето.
Дали ще го повярвате, не знам.
Животът е училище, в което
най-лесно скъсват хората без срам.

ГОРЧИВ ПЕЛИН

Недей да се оплакваш, брат!
На всички вече ни е тежко.
А трябва ни на този свят
поне един хитрец Андрешко.

Когато тръшне ни беда -
туй данъци, цени, налози -
с конете - мили господа -
той бирник нека да повози.

Сред гъстата и блатна кал
в студена нощ да го остави,
че тръгнал е - изедник цял
животът ни на ад да прави.

Един Андрешко, братко мой!
Една присъда по човешки.
Сълзите станаха порой
да плащаме за чужди грешки.

И все дебели вратове
от грош бедняшки лой да мажат.
За тези техни грехове
веднъж поне да се накажат.

Позор да ги петни, позор!
А не да се измъкват сухи...
Но как слепец намира взор
или пък звук душите глухи?

Затъва в кално битие
народецът, търпял хомота,
и ще го грабят зверове
за не един, но сто живота.

Горчи ни днес Елин Пелин.
И сладко няма как бъде,
щом мъката е исполин
от неизпълнени присъди.

БЕДНОСТ НЯМА НАРОДА ДА СКЪРШИ!

В този свят остудял и злочест
топлината съвсем се е свила.
Тръгват майки на скръбен протест
да поискат от изверг закрила.

А пък той им се хили, щастлив,
че си няма семейни проблеми.
После сяда с тефтер и молив,
да пресметне какво ще им вземе.

Кой обрича утроба и блян
на позор и гнетяща просия?
Как не стигна кръвнишкия дан -
за живот да развърже кесия?

Как това ненаситно око,
не престана да драпа и иска?
Бедни майки да мачка с горко
и децата им в скръб да притиска?

Депутати да радва с пари,
с най-раздутия щат и заплата,
а народа си клет да мори,
като дявол, усърден в числата.

Ей такива, ужасни злини,
няма кой в този свят да накаже -
да обричаш ти млади жени
да се мъчат с децата си даже,

да се взираш във техния глад,
както хищник издебва овцете -
що за изрод или психопат
с тази болка мърси си ръцете?

Отиди си! Безроден и пуст!
Бедност няма народа да скърши!
Че на твоята пъклена гнус
тиранията скоро ще свърши!

НЕПРОСТИМ

**“Ако бяхте слепи, не бихте имали грях,
но понеже сега казвате: Виждаме,
грехът ви остава...” (Йоан 9:41)**

Не виждаше той мъката на бедните.
Не чуваше най-тъжния им вик.
Измъкваше се с думите си ледени
в присъща арогантност на циник.

Харесваше му хорът от ласкатели.
За химни щедро ръсеше пари.
Привлече си плеяда от ваятели,
с които своят образ възцари.

Той беше клоун. Шут за самочувствие.
С харизмата на мощен властелин.
Но кой ли забеляза колко пусто е
сърцето му, когато е един?

Не се насити с шумното си грачене.
Вживя се в роля, писана за друг.
Остана глух за хилядите плачове
и в зов не им отрони нито звук.

Във времето на пълно сгромолясване,
побърза да избяга яко дим.
И в ропота горчив на сиромасите
завинаги остана непростим.

ЗАСПАЛО БОЖЕСТВО

Заспало божество не се събужда.
Витае то в мъртвешкия си сън.
Не го вълнува болка или нужда,
ни хорските протести - там, отвън.

Тъй дребни и презрени са душите,
събрали се край знатния палат.
Подвикват го, но глухи са ушите
на сит търбух, доволен от рахат.

Ще станеш ли, о идоле излъскан,
да би разтъркал гордите очи -
народът, от мизерията блъскан
под твоите прозорци днес бучи.

Едната си най-сигурна заплата
да би със ден работен оправдал.
Не трепва божеството! Спи в палата!
И хърка своя истински провал!

Идете си! То явно, че не чува
или му е омразен буден глас.
А може би със страшен яд ви псува
и вижда шепа лумпени във вас.

Народна мъка толкоз му е чужда,
че няма смисъл ничий шум отвън.
Заспало божество не се събужда.
Витае то в мъртвешкия си сън.

ХАРИЗМАТА

Харизмата, по право, не е вечна.
За кратко се превръща в лична власт.
Но тръгне ли си - вече е далечна,
и няма да я върнат зов и страст.

Безсмислено е някой да поиска
безценният ѝ лъч да осребри.
Народната любов ще го притиска
да върне невъзможното дори.

Доверието трудно се печели,
но много лесно после се руши.
Доброто обаяние умре ли -
не ще се върне в скръбните души.

А властникът, дори харизматичен,
ще рухне в своя крах, обезвластен.
И колкото ѝ думи да изрича -
не ще да бъде вече опростен.

Той всичкия си блясък е профукал
и няма как отново да блести.
Балонът безвъзвратно се е спускал.
Смалява се. В безсилие свисти.

В заложената клопка на цинизма
месеята е червей в пустота.
Не връща помрачената харизма
прахосани в царуване лета.

ПОЖАРИТЕ НА НИЩЕТАТА

“Не е страшно да нямаш Нищо!
Страшното е да го имаш!”

Трудно се гасят пожари,
лумнали от нищетата.
Огън в синорите пари,
като болка неизпята.

Пепел сива се разнася
в морен дъх на пребледнели.
А копторите оглася
грех на приживе умрели.

Подлютила битието
лепне по очите влага.
Скитник хлопа на заето.
Гузният негонен бяга.

Дим дими и огън пука.
Гният рало и копраля.
И от гнет до несполука
колелото се търкаля.

Господ тръгва на просия,
тих, предрешен в бедност клета,
но Небесна орисия
не затрогва портмонета.

Конник, идещ от тъмите,
пали с чаткащи копита.
В ад ли пламнаха тълпите,
че за Бог един не пита?

Палят, кой където свари,
чергата, човещината...
Как ли се гасят пожари,
лумнали от нищетата?

УТЕХА НА ЖЕНСКИЯ ПАЗАР

Няма вече, бабо, щедра милостиня!
Левчетата мокри в кърпа завържи!
Топлото отдавна в снегове изстина.
Спомняй си за него, ако ти тежи...

Сигур си мечтала пенсия-добавка.
Празнична трапеза. Огън до зори.
Кътала надежди, зорлен, като мравка -
бъдник да разпалиш, свещ да догори.

Вият бесовете вой новогодишен.
Вярата в доброто злоба покоси.
Де е оня празник, толкова възвишен,
с който побеляха твоите коси?

Вълк ли да обхожда пръснати овчици?
Данъци да вдига. Зъл. Немилостив.
Хляб да поругава, ръсен до трошици.
Хора да убива в сметки на молив.

Гробища да пълни с черна немотия.
Сам да се ояжда, гаче е шопар.
Няма милост, бабо! Свършиха се тия,
дето стават жертви на свещен олтар.

Кръстчето си кътай! Вярата едничка.
Тя пари не струва. Пенсия не бе.
Още нелетяла от сърцето птичка
скоро ще потърси вечност и небе.

Там ще имаш, бабо, щедра милостиня!
Обич ще те спомни! Дух ще те роди!
Птица ще си волна! Цвете у градина!
И звезда в Небето с хиляди звезди!

ЛАЗАРЕ, ИЗЛЕЗ!

Умира сиромахът. Безпризорен.
Останал без утеха и без чест.
И няма Божий пратеник отгоре
да му извика: “Лазаре, излез!”

На гробищата - мафия с лопати.
Ковчегът - евтин. Не като за Крез.
Кръстосват мародери, психопати.
Не казва никой: “Лазаре, излез!”

По-скоро е щастлив, че се избави...
Светът не е готов за Блага Вест.
Изстинал спи под буците корави,
дори без възглас: “Лазаре, излез!”

Отвъд преминал - що ли да излиза?
Не свърши ли окаян и злочест?
Да беше ближен - би получил риза,
и къшей хляб... И “Лазаре, излез!”

Народът - цветен. Китно лазарува.
Готов да оцелява - със..., и без...
И някак невъзможно му се струва
Христос да викне: “Лазаре, излез!”

Ракийка, чалга... Камъните падат!
Опело. Кръст. Погребаното “днес”...
А щом в живота се намъква адът -
оттатък ще е: “Лазаре, излез!”

В ЕДНА СЪБОРЕНА КОШАРА...

Върлува чума по овцете.
По кротки български овце.
А мъката като оцет е
над всяко пастирско сърце.

И тъжно е, не ще и дума,
да има мор върху стада.
Една такава страшна чума
да се стовари за беда.

Народът ни дали прозира?
Дали в съдбата вижда знак?
Току тъй стадо да умира
насред балканския бивак...

Една съборена кошара
от хищни вълци е в погром.
Похулват се Любов и Вяра,
и Слово за Небесен Дом.

А Господ Пастирят е Вечен,
но кой към Него гледа в зов?
И кой на колене Му рече:
“Дари ни с Твоя благослов!

Да има Правда по земята
и мъдри пастири навред.
Да биха водили чедата
по Твоя Пример и Завет!”

Уви! Народът тъне в грижи,
с вериги тежки окован.
А властникът овцете стриже
и няма в алчността таван.

Изцапани са му ръцете
и с тях продажното сърце...
Върлува чума по овцете.
По кротки български овце...

ХРОНИКИ ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

СЪБУДЕН ЗАВЕТ

“Девет годин той скита се бездомен,
без сън, без покой...”

“Левски”, “Епопея на забравените”

Иван Вазов

Още скиташ безсънен, Апостоле
и духът ти не среща покой.
Споменават те в речи и тостове
зли търбуси, потънали в лой.

Сто и кусур години заспалите
не събудиха вяра с искри.
Ужким следваха все идеалите,
а пък всеки лукав се покри.

И какъв ти олтар и възкръсване?
Друг завет съчиниха без срам.
Да ядат и да пият до пръсване,
лакомия въздигнали в храм.

Да устройват чеда и наследници
чак до трето коляно със власт -
като утрешни нови изедници
с ненаситно отворена паст.

А бесилото днес е в прокобата,
здроаво стегнала бедни души -
в сън мъртвешки да следват загробени
оня, който с лъжа ги теши.

Още скиташ безсънен, Апостоле!
Нас поне за Завет събуди!
Да въздигнем пътеки и мостове,
да прокараме светли бразди!

Свободата е храм и величие,
на която ти зов си един!
Битието изгубено, ничие -
да си върнем достойни...
Амин!

ПОСВЕТЕНО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ!

Идваш ти сред моите безсъници.
Светъл ангел и среднощен гост.
Да напомняш някак си за тръните,
впити във главата на Христос.

Аз не бих те питал колко просто е
на олтар сърце да принесеш.
И да светиш в тъмното, Апостоле,
както свети восъчната свещ.

Как се носи болката на клетите?
Как в сърце се сбира цял народ?
Как се помнят думите, заветните,
ако дух е впримчен от хомот?

Ако там, в килията ни, тясната
думите не стигат за зора...
И мълчи в кандилото, угаснала
даже и последната искра.

Расото захвърлил съм, Игнатие!
С вярата си сея семена.
Туй ми е свещеното занятие
в тази най-обрулена страна.

Доста беше робското протакане.
Стига за душите ни въжа.
Сплитат днес бесилките ни, Дяконе,
червеи, безродни от лъжа.

Остани ми блясък за кандилото.
Някой в своя мрак да те съзре.
Че дори увиснал на бесилото -
живият не може да умре...

РОБСКО

Свята клетва за смели мъже.
Уж е толкова чисто и просто.
Но накрая остава въже
за предаден от свои апостол.

С чаша вино извечният срам
много лесно ще бъде забравен.
Свободата прилича на Храм,
но пък робът не е богоравен.

Като червея ниско пълзи.
Като храст се огъва и кърши.
Лицемерно пролива сълзи.
Плюе в пазва, а после се бърше.

Кой ли, робе, за дълг те роди,
щом безчестен прегръщаш позора?
Лумнал огън ли носиш в гърди
или страх на безропотни хора?

Кой захлупи сърцето ти с фес
и поклон пред насилник довека?
Ако вяра остане без чест,
то пребъдва ли Господ в човека?

Черна смърт. Като плач на поет.
Гарван грачи и вятър не спира.
Вън от Храма, без Бог и Завет,
само жалкият роб не умира...

РАЗГОВОР С ЛЕВСКИ

Доживях да чуя, байо, че си страшен терорист.
Кой кога те в ръст измери, та в душата ти да бърка?
Късат българската памет, идиоти, лист по лист.
Българче ли се нарича - дай му дрога да пошмърка.

Сложили до тебе Ботев, с пламъчното му перо.
Словото му да изтрият, че е писал с кръв и вяра.
Туй владичество османско, гаче е било добро -
полумесец да си вържем, покрай кръста и олтара.

Вазов никак се не ядва. Епопея не върви...
Всичко нека да забрави българското робско племе.
Да изскубе род и корен, от предател да кърви,
и да сее връз душите общоевропейско семе.

Що ти бе бесило, байо? Да увиснеш страховит -
за родина нито чиста, нито от копнежи свята.
На история съдбовна някой драска й кибрит
и прибира с мръсни пръсти тлъстичката си заплата.

Днес за “Левски” като чуят - първо мислят за “Герен”.
Дума стане ли за “Ботев” - намирисва на мачлета.
И не си ли веч, Василе, твърде много уморен
да наричаш “свята” тази, дето трижди е проклета.

Доживях да чуя, байо, че сме вече вилает.
Турското върви в ефира - от чаршия на чаршия.
Девет годин ти се скита с оня, спорния поет,
но и днес душите наши тънат в робската килия...

АПОСТОЛЕ!

Апостоле! Къде е твоят гроб?
Къде народът твой пример тачи?
И може ли едно сърце на роб
най-живите ти думи да изплаче?

Кой лобното ти място утаи
и скри от нас едната ти Голгота?
От смърт ли днес подлецът се бои
или от твой Смисъл за Живота?

Венец ли искаш, сплетен от цветя,
или юнци, готови за олтара?
В най-смутно време - ти велик блестя,
но колко днес блестели биха с вяра?

Предателството твой дух не спря!
Една присъда твой зов не скърши!
Страхливият - в страха си жив умря!
А мършата те замени за мърши!

И там е днес, Василе, твой гроб -
в бездушният, готов в поклон да лази.
В прегърбеният, свикнал да е роб,
едничката си кожа да опази.

Апостоле! Безсмъртен остани!
Едно бесило - в зов да ни люлее!
Че оня, който вкуси правдини,
не ще попита твой гроб къде е...

ТЕФТЕРЧЕТО НА АПОСТОЛА

Апостоле, тефтера ти до днес
не се намери никой да открадне.
И уж живеят - за едната чест,
но грабят - който колкото му падне...

За род и правда - думите са бол.
Реки прелели, семена в хамбари.
Но видят ли файдата - бос и гол,
за две години стават господари.

Изедникът не стиска меден грош,
а куфарче, натъпкано с валута.
И подкупи приема - йощ, и йощ,
тъй както четник пълни си барута.

Ти девет годин скита без покой...
Те с четири - същински са шопари.
Една безумна сбирщина от лой,
която лочи - кой каквото свари.

Да би дошъл да гледаш правдини,
във гроба ти сърце ще се обърне.
Затуй във паметта ни остани,
дори живота в пъкъл да посърне.

Тефтерът ти - до святост чист и бял,
дано у нас се съхрани довека.
Че тоз народ, от бедност оскотял,
едва си спомня Дякона, Човека...

Завета, свободата, и честта...
О, думи от забравена светиня!
Народе???
Кой зарови те в пръстта,
та твоите нозе да газят тиня?

БЕЗПОЩАДНО

“О, майко моя, родино мила,
защо тъй жално, тъй милно плачеш?”

“Обесването на Васил Левски”

Христо Ботев

Както дяволът, в ангел преправен,
Свято Слово прочита, лукав -
тъй и властникът ужким прославя
Дякон Левски, герой величав.

Грачи гарванът - грозно, зловещо,
а хитрецьт хвалбите реди.
И наглед е голямото нещо,
патриот с чиста вяра в гърди.

Вият псета и вълци в полята,
а пред него - прожектор, ефир.
За република чиста и свята
е готов да бърбори безспир.

Старци Богу горещо се молят,
но на Ганьо какъв му е Бог?
Той е с тези, що бесят и колят,
и със тях е направил оброк.

Пее зимата злата си песен,
но търбухът е в джип с климатик.
А че Дяконът бил е обесен -
не се трогва сърце на циник.

Той си има държава-робиня,
почерняла от скърби и гнет,
а пък Левски, Човекът-Светиня,
в кабинета е само портрет...

НА ТАЗИ ДАТА...

На тази дата Левски се роди.
И много други - също са родени.
Но с летвата на Времето - Бъди! -
едва ли всички те са преброени.

Бъди Апостол, Знаме и Завет! -
ще сгрее духом само неколцина.
Останалите - роби в черен гнет
не търсят пример, дело и светиня.

Не иска скотът жребий бележит,
но друг посоки вечни да белязва,
а той да е свободен и честит
та в кръчмата за Левски да приказва.

А летвата - дори и да стърчи,
под нея цяло племе ще премине.
Къртицата не може да хвърчи,
а само пръст с устата си да рине.

На тази дата смисъл се роди.
Фенер сред непрогледното мъртвило.
С въже да ги издърпа - към звезди...
Но сплете се въжето до бесило...

КЪМ ПОТОМЦИТЕ НА ЛЕВСКИ

(В памет на 180 годишнината
от рождението на Васил Левски)

Искрата се превръща във звезда.
Кога и как? В Апостола се взрете!
С един копнеж, наречен Свобода,
живейте... Но готови да умрете!

Олтар си осветете! За Завет!
В кандилото му нека лумне вяра!
И огън сейте сред народа клет,
та робски дух до пепел да догаря.

Смърнете страх, апатия и срам,
и игото строшете на ярема!
На Господ Бог във праведния Храм
бъдете не въздишка, а поема!

И някъде, след прага на смъртта,
дошла с кама, куршум или бесило,
ще тресне гръм, и блесне в паметта
една искра, изгряла до светило...

ДУМИ КЪМ ЛЕВСКИ!

Кой ли, Дяконе, прокуди те
да се скиташ на бунището?
В сънища на несъбудени
да раздухваш жар в огнището.

Хората са триж прецакани
и сърцата - свити в нямане.
Ще ли да намериш, Дяконе,
за Завета твърди камъни?

Как да оплевиш заблудите,
изорал пръстта, коравата?
Днес е времето на юдите,
и е юдова държавата...

ПРЕД ОЛТАРА НА СВОБОДАТА!

Посветено на Васил Левски
и на 150-тата годишнина от
неговото обесване!

Василе! Кой в сърцето ти похлопа
и в жертва призова те на олтар?
Не бяха чорбаджията и попът,
а Сам Христос, Небесният ти Цар...

Запали ти за вярата кандило,
за роба - светъл лъч на свобода.
Всрещ мрак в петвековното мъртвило
духът ти заблестя като звезда.

А примерът ти лумна, без да гасне.
Бесило зов народен съживи.
И всички възжелания прекрасни
на Господ пред олтара ги яви.

Да помни всяка памет, и да тачи
Апостола на цял един народ,
че Истинска Любов - що ето значи:
Да би умрял, раздавайки Живот!

ЛЪВ ЗА ПОЕТИ

В памет за Васил Левски,
Апостолът на Свободата!

До днес поглежда ме от снимка
един от Святите мъже,
платил за Вярата си с примка
от най-предателско въже.

Звезда да бъде в мрачината,
сияйна за един народ,
та да възправи колената
от петвековния хомот.

Светило ражда се от Огън
в сърцето бурно разгорян.
И само преданият Богу
със Правда в бъдното е взрян.

И Дяконът с надежда жива,
принесъл себе във Дар,
като Апостол си отива
при своя Свят Небесен Цар.

А Примерът му още свети
във мрачните ни времена.
Че Левски – Лъв е за поети,
и във килии – Светлина.

Да счупи тежката прокоба
над сиромашките души,
че вкусва Свободата робът,
веригите си щом строши...

ХРОНИКИ, ВДЪХНОВЕНИ ОТ ВЕЛИКИ ПОЕТИ

ПЛАЧЪТ НА СМИРНАТА

“Аз съм страж на ония горе
и без подкуп няма да ги предам...”

“Приказка за стълбата”

Христо Смирненски

Напълни се земята бедна
с князе и принцове безчет.
В тъма родени - непрогледна.
С души, облъхнати от лед.

Те бяха някога сред масите -
уж верни, с искрени сърца.
Защитници на сиромасите
и босоногите деца.

Пред плебса късаха си дрехите
и биеха с юмрук гърди.
“Напред, на Вярата с доспехите!
Напред за славни свободи!”

А щом вратите им отвори
жадуваният парламент,
изскочи дяволът отгоре,
държейки чашка със абсент.

Погледна ги с усмивка гнусна
и рече думи с адски плам.
“Без откуп няма да ви пусна
във политическия храм!

Очите искам и ушите!
Накрая - вашите сърца!
Но бързо! И да не решите
да ми въртите номерца!”

Спогледаха се гузно клетите.
“Говори ни самият бог!
Е, вярно, паднал от Небето,
но затова пък - свят широк!

И щом това си е традиция -
каквото трябва ще дадем!
Било в удобна коалиция,
дори в шантан или харем!”

Тъй - слепи, глухи, безсърдечни -
разсмяха дявола проклет.
Видяха се велики, вечни.
И сигурни - с имунитет.

Оядоха се в страст неспирна
князе с продадени души!
О, Христо! Плаче твойта смирна!
Дано Христос я утеши!

ВОТ НА НЕДОВЕРИЕ

По “Приказка за стълбата”
от Христо Смирненски

Разорена и трижди опоскана,
като кокал, изгризван до бяло,
аз от тебе оттеглям си вноската -
туй доверие, в мен опустяло.

На поета забравили словото -
черни кърлежи в тебе се впиват.
Кръволочат. И пишат с оловото -
некролозно. И без да се скриват.

Ослепели - не виждат кахърите.
Оглушали - скръбта недочуват.
За бандити - отварят чадърите.
На лъжците - ръката целуват.

В храма влизат - доволно прекръстени.
Палят свещи - за Бог да ги прости.
Но във тайно - целуват се пръстени
и плякосват навред коза-ностри.

А поетът, загърнат във шала си,
мъдра приказка кърта в душата.
За онези - тъй зли и безжалостни,
изкачили докрай стъпалата...

МОЯ БЯЛА ПРОЛЕТ!

Моя бяла, Вапцаровска пролет!
Ще те видя ли в този живот?
Колко птици - за слънце се молят!
Колко слаби дървета - за плод!

Как преминаха зими и вихри,
но снега си една не стопи?
Остарях от надеждите тихи,
а духът ми на вяра търпи.

Аз заричах мечти в урагани,
влюбен огнено в твоя метеж,
и кръстосал слова сред титани,
теб избрах да ми бъдеш копнеж.

Да напълниш с дъха си площади
с гръм и трясък, с лъчи и зора,
и да блеснат на утрото клади -
зов до зов, и искра до искра.

Моя бяла, Вапцаровска пролет!
Идвай вече, че зов посивя!
А живота челичен - в неволя
уж умирах, но той ме живя...

Рани кървави дъжд не измива
и от сънища зрачни боли.
Идвай пролет, могъща и дива
и безумният трон строполи...

А когато възторгът се случи,
като в някакъв истински сън -
на живота свирепото куче
погали с топла ласка навън.

ПЕСЕН ЗА ЧОВЕКА

Тя, случката, станала в село Могила...
Все още я помниш... Нали?
Не търся с Вапцаров удобна закрила.
От гения знам, че боли.

Но тръгвам през думите, някак полека,
навътре към себе си. Сам.
И светлите стъпки на тази пътека
по-долу във стих ще ти дам.

Ще кажеш, че времето, вече безспорно
отрече, доказа, реши...
Едното е долно, а другото - горно.
А третото просто руши.

И изборът - явно не толкова лесен,
е нашият зов и съдба.
Животът ще бъде по-хубав от песен
или ще е празна торба.

Затвориш ли някак сърцето за мрака -
намираш си своя затвор.
Жестоката бедност напомня клоака
и тихата честност - позор.

Килийно училище с мъдра повеля
те учи на твърдост и чест.
Коравият залък с любов се споделя.
Идеята - с искрен протест.

Бесилки белеят по черните клони
на някакъв светски елит.
Пречупил гърба си от гнусни поклони,
а после увиснал честит...

Но аз ти напомням звездите отгоре -
жалони за век подир век.
Че там, във затвора, са светлите хора,
които те правят човек.

Мечтае душата. Пътека избира.
И после я следва до край.
А Злото изчаква. И жертви намира,
готови за земния рай...

“Ах, моля, поете! Заклевам ви! Спрете!
Духът ви ме тръшва в печал!
Светът е безбожен, но не невъзможен...
Не всичко е тиня и кал!”

Не ставам за песен... Мириша на плесен
от мъдрия прочит... Уви!
И светлата лира след хладна секира
в сърцето ми дълго кърви...

ТРИСТИШИЕ ЗА ВАПЦАРОВ

Когато стъкне пролетта огнище
във светли и обветрени души,
дори куршумът в черното стрелбище,
не може любовта да потуши...

Един разстрел... Безсилие от мрака.
Един поет, докоснал Вечността.
Там бяла пролетта ще го дочака,
на птиците в безсмъртните ята.

И огненометежна - ще допише
в крилата им последните слова.
Човекът с вяра най-свободно диша
и няма по-прекрасно от това...

РАЗГОВОР СЪС СМИРНЕНСКИ

Много гостенки срещях в този дълъг живот.
Само жълта си нямах, поете!
Спах по подлези, пейки... Спах на каменен под...
И от тъжните сънища светех.

Много стълби изкачвах. Все в неравни борби.
Някой в примки ме спъваше злобен.
И сърцето научих чак до кръв да скърби,
но безстрашно пред полъха гробен.

Много братчета стоплях на бедняка Гаврош
и строих им от стих барикади.
И светът - този свят, заприличал на нощ,
побеждавах с разпалени клади.

Много чаши изпивах с кафениче на газ,
но абсента отказах да пия.
Този, старият дявол, май че хвана го бяс
и изплю върху мене стихия.

Много юноши бледи се изплакаха в мен
от бездушния вой на Мамона.
Но копнях и творях - вдъхновен, окрилен,
даже в острия връх на пирона.

Много вярa събирах с полетели коне.
И перото източвах в шрапнели.
Да ме бяха ограбили най-злите поне -
нищо свято не биха отнели.

Много пътища бродих. В много огън горях.
И намерих си в смирна омая.
Да остана всред нея - като жертва за грях.
Със Спасителя разпнат. До края.

www.vedrin-poetry.org

Copyright © Ясен Ведрин, 2025

© Всички права запазени